

50 let rokometna v Selški dolini

Janez Ferlan

Ponosni smo na vrednote, ki nas družijo

Prijatelji!

Čas je, da nazdravimo našemu jubileju. Ob praznovanju rokometnih 50 let v Selški dolini bomo pobliže naslikali pestrost dogodkov v preteklosti, hkrati pa nam jubilej daje voljo in pogum za predano delo vnaprej.

Pred 50 leti so v Železnikih pri osnovni šoli zgradili prvo rokometno igrišče, ki je imelo za podlago leš. Nepozabni so trenutki veselja na hrabre začetke rokometnih navdušencev naše doline. Izvrstne tekme ženskih in moških selekcij na asfaltnem igrišču Rovn v Selcih so ohranjene v sliki, časopisnih člankih in spominih rokometasašev in rokometasašic ter ljudi, ki so imeli rokomet radi. Razvoj rokometna so nam v sedemdesetih letih upočasnili Portoroški sklepi. Tudi tu se nismo pustili in po večletnih prizadevanjih na asfaltnem igrišču v Dašnici so se nam uresničile želje, igrati v dvorani. Največja investicija v šport Občine Železniki je postala resničnost in v letu 2003 smo že igrali v novi sodobni športni dvorani, prvenstveno namenjeni rokometni igri.

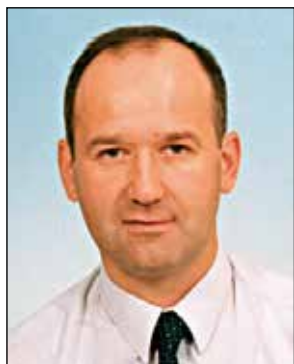
Živimo v okolju, kjer je delo vrednota. To pridnost in odprtost do športa potrjujemo tudi rokometasaši RD Alples. Vedno bolj se zavedamo, da je treba vrednoto pridnega dela preseči z ustvarjalnostjo. Čas od vseh nas zahteva inovativne pristope tudi v športu. Vključevanje mažoretok, plesnih, atletskih, akrobatskih in drugih zainteresiranih skupin v dogajanje daje pridih svežine in tako postane rokometna tekma športno-družabni dogodek.

Poti so nam odprte in z resnim, strokovnim in vztrajnim delom igralcev, trenerjev, vseh članov društva in ob podpori gledalcev ter širše lokalne skupnosti izpolnjujemo zadane načrte. Mlade želimo vzgajati v športnem duhu sporočila Pierra de Coubertina: višje, hitreje, močnejše. To je šola za življenje, šola vsakodnevne odgovornosti, spoštovanja sebe in drugih ter šola prevzemanja odgovornosti za opravljeno delo.

Družbeno odgovornost do rokometna v Železnikih čutimo na vsakem koraku. Dolgoletna naklonjenost in podpora podjetja Alples, po katerem nosi naše društvo ime, prispevki ostalih sponzorjev, Občine Železniki in Osnovne šole Železniki s svojimi podružničnimi šolami so garancija za delovanje RD Alples.

To je rokomet na Selškem. Hvala vsem, ki soustvarjate rokometno zgodbo, se veselite naših uspehov in nam stojite ob strani.

Marko Lotrič, predsednik RD Alples

Posameznik je močan, ekipa je nepremagljiva

V letih, ko sem obiskoval prve razrede podružnične osnovne šole v Dražgošah, roketne igre še nismo poznali. Igrali smo le med dvema ognjema, to je bila v tistih časih edina igra z žogo. Po zaključku štiriletnega šolanja v domačem kraju smo se na centralni šoli v Železnikih prvič seznanili tudi z roketno igro. Še vedno imam v spominu, kako so učenci višjih razredov osnovne šole na igrišču ob osnovni šoli zavzeto trenirali. Po mojem mnenju so že takrat obvladali igro z žogo, dinamične in dopadljive predstave pa so k igrišču privabliale iz dneva v dan več občudovalcev. Tudi sam sem se navdušil nad roketom in redno sodeloval na tekmovanjih osnovnošolske lige. Z vztrajnim delom vseh profesorjev telesne vzgoje je bila Osnovna šola Železniki uspešna tudi izven Selške doline. Ko so fantje in dekleta zapuščali osnovnošolsko izobraževanje, so jih isti učitelji usmerili v ekipe, ki so druga za drugo kmalu pokazale, kako so kakovostne. Še posebej je treba omeniti uspeh deklet, ki so bila v tistem času med najboljšimi ekipami v Sloveniji. Ob takšnem načinu dela v osnovni šoli so se rojevali talenti, ki so svojo športno pot nadaljevali na ligaških tekmovanjih.

Danes, ko praznujemo že 50 let rokometu, se moramo zahvaliti vsem zanesenjakom tega športa, da so uresničili svojo vizijo, saj je roket najbolj množičen in najbolj priljubljen šport v Selški dolini.

Del te roketne zgodbe je tudi podjetje Alples, d. d., ki rokometišče sponzorira že od leta 1970. V letošnjem letu je RK Alples prvič uspešno sodeloval v moški 1. B ligi. Z dobro organiziranim delom v društvu se v celotnem slovenskem prostoru krepi tudi blagovna znamka Alples, d. d. Podjetje Alples se zaveda družbene odgovornosti in po najboljših močeh podpira vse tisto v Selški dolini, kar pomaga izboljševati kakovost življenja občanom. Rokomet je zagotovo ena izmed teh dejavnosti, zato še enkrat čestitke vsem, ki ste kakor koli pripomogli, da roket že 50 let navdušuje tako igralce kot gledalce.

Z željo, da bi tako ostalo tudi v prihodnje.

Franc Zupanc, direktor podjetja Alples, d. d.

Zgodovina rokometu v Selški dolini

Moški rokomet

Rokomet so učenci osnovne šole v Železnikih začeli spoznavati leta 1957, ko je takratni učitelj telesne vzgoje Marko Erznožnik v šolski program vključil tudi elemente rokometne igre. Ob lepem vremenu je učence učil veščine te igre na igrišču, posutem z lešem, ki je bilo urejeno med šolo in šolskim stanovanjskim blokom, ob slabem vremenu pa so se igre učili kar na šolskem hodniku.

Leta 1960 je delo učitelja telesne vzgoje prevzel Jože Cuderman. Sam se je sicer aktivno ukvarjal z igranjem odbojke, zelo rad pa je hodil na rokometne tekme v Kranj. Ko je vključil rokometno igro v pouk šolske telesne vzgoje in ker so imeli možnost igrati na igrišču ob osnovni šoli v Železnikih, je poraslo zanimanje za igro tudi pri mladih fantih v Selški dolini. Zanimanje za to igro so prvi pokazali tisti, ki so se predvsem zaradi naravnih možnosti ukvarjali z zimskimi športi, saj so izven zimske sezone potrebovali druge športne aktivnosti. Glavni pobudnik je bil Miha Gartner. Njega je za rokometno igro na Iskrini šoli v Kranju navdušil Janez Bartol, kasnejši zvezni rokometni sodnik nekdanje Jugoslavije.

Še istega leta, to je leta 1960, se je vključil v sklop društva TVD Partizan Selca, kjer je s somišljeniki formiral rokometno sekcijo.

Prvo priložnost igranja z drugimi moštvi v Gorenjski rokometni ligi so izkoristili rokometiši TVD Partizan Selca spomladi leta 1962. Ekipa Savice iz Kranja se je po jesenskem delu odločila, da preneha z igranjem, in s privolitvijo organizacijskega odbora lige so rokometiši iz Selc dobili priložnost, da lahko igrajo. Res so lahko igrali le izven konkurence, izkoristili pa so priložnost, da v naslednji sezoni postanejo člani gorenjske lige. In v sezoni 1962/63 so to tudi postali.

Vodja moštva in hkrati tudi igralec je bil Miha Gartner. Občasno jim je strokovno pomoč nudil tudi Jože Cuderman. Treningi in tekme ekipe Selc so se z ureditvijo novega asfaltnega igrišča, ki so ga v letu 1963 v celoti uredili z udarniškim delom, preselili iz Železnikov v Selca. Ekipo je še naprej vodil in zanjo igral Miha Gartner, ki so se mu priključevali novi fantje.

Moški rokomet je pod okriljem TVD Partizan Selca iz leta v leto bolj napredoval. Uvrstitev v vrh Gorenjske rokometne lige so fantje dosegli v sezo-

Rokometiši Selc v letu 1963.
Z leve proti desni: Filip Gartner, Miha Gartner, Polde Nastran, Miro Krek, J. Božovič, Janez Pfajfar. Čepijo: Ivan Mohorič, Aleš Gartner, Ivan Kemperle, Lojze Nastran, Tone Pintar.

Prizor iz derbija Selca : Kamnik
– Aleš Gartner v akciji.

ni 1964/65 z osvojitvijo 2. mesta, dosegli so enako število točk kot prvouvrščena ekipa Kranja. Velika zavzetost, pridobivanje izkušenj, študijski pristop in priprava na nasprotnika so pripomogli k temu, da je bila ekipa iz Selc vsako leto v vrhu lige, na žalost pa je kar nekajkrat klonila v zaključnih bojih prvenstva.

Uvrstitve moške ekipe Selc po letih

1965/66	3. mesto
1966/67	2. mesto
1967/68	3. mesto
1968/69	3. mesto
1969/70	3. mesto

Da bi se rokometna igra v Selški dolini razvijala in še naprej navduševala, je bilo treba pritegniti čim več mladih in jih začeti sistematično trenirati. S tem namenom je bilo leta 1970 organizirano prvo občinsko prvenstvo v rokometu za pionirje (na območju nekdanje občine Škofja Loka). Sodelovale so ekipe osnovnih šol Škofja Loka, Trata in Železniki. Prvenstvo je bilo odigrano v obliki turnirja, zmagala pa je osnovna šola Železniki. Od tega leta dalje so bila taka prvenstva organizirana vsako leto in učenke in učenci osnovne šole Železniki so do današnjih dni osvojili petnajst prvih, sedem drugih in tri tretja mesta.

Želje po osvojitvi 1. mesta so se članski ekipe uresničile v sezoni 1970/71, prav v sezoni, ko so že nastopali pod imenom Alples. To leto so se za 1. mesto v ligi krčevito borili z ekipo Šeširja iz Škofje Loke. In prav zadnja tekma v Selcih je odločala o prvaku. Tekmo si je ogledalo za tiste čase rekordnih petsto gledalcev.

Lestvica v sezoni 1970/71

1.	Alples	30
2.	Šešir	28
3.	Sava	22
4.	Jesenice	22
5.	Kranj B	21
6.	Radovljica	19
7.	Tržič B	16
8.	Kranjska Gora	11
9.	Križe B	9
10.	Žabnica	2

Ekipa Alplesa, ki je osvojila 1. mesto v Gorenjski rokometni ligi: Jože Rakovec, Miro Krek, Martin Krek, Aleš Gartner, Janko Benedičič, Jože Gartner, Ivan Mohorič, Marko Čufar, Stane Fojkar, Janez Gartner, Tone Pintar; trener: Jože Cuderman.

Kako je prišlo do spremembe imena? TVD Partizan Selca se je zaradi velikih stroškov z rokometom

Rokometaši z emblemom Alplesa na dresih ob trenerju Jožetu Cudermanu, ki je razvoju rokmeta v Selški dolini pustil neizbrisen pečat. (Jože Cuderman, vedno eleganten, z zaščitnim znakom - s klobukom na glavi.)

ubadal s finančnimi težavami. Enostavno društvo TVD Partizan Selca ni moglo več zagotoviti finančnih sredstev za tekmovanja ženske ekipe v Slovenski republiški ligi in moške v Gorenjski rokometni ligi. Dobro poslovanje tovarne pohištva Alples, prizadevnost in volja telesnokulturnih privržencev, Antona Kemperla in Janeza Štera, so botrovali ustanovitvi ŠD Alples, ki je poleg smučarskih postal tudi pokro-

vitelj rokometnih ekip v Selški dolini. Ekipe se tudi preimenujejo in nosijo ime pokrovitelja Alplesa.

V sezoni 1971/72 ekipa Alplesa prvič zaigra v Ljubljanski conski rokometni ligi. Ekipo vodi in trenira Niko Markovič. Čeprav v naslednjih letih igranja v Ljubljanski conski rokometni ligi vidnejših rezultatov ne dosežajo, pa je opazen napredek v taktiki.

V Železnikih na področju Dašnice za potrebe

Rokometnih pokalov je v vitrini šole več kot pokalov vseh drugih športov skupaj.

Rokometna ekipa Alplesa v sezoni 1973/1974, ki nastopa v Ljubljanski conski ligi. Čepijo: Marko Čufar, Janko Benedičič, Matija Megušar, Brane Lančar, Jože Rakovec, Tone Pintar. Stojijo: Jure Veber, Jože Krek, Jure Čufar, Janče Habjan, France Lušina, Miro Krek, trener Niko Markovič.

osnovne šole zgradijo novo igrišče za roket. Ker v Selcih igrišče ni imelo urejenih slačilnic, v Železnikih pa so v te namene lahko uporabljali garderobe osnovne šole, se igranje spet preseli nazaj v Železnike.

Moško ekipo je v sezoni 1975/76 ponovno prevzel Jože Cuderman. V Selški dolini je bilo zanimanje za rokometno igro tolikšno, da se je v sezoni 1976/77 vodstvo ŠD Alples odločilo, da poleg prve ekipe, ki je nastopala v Ljubljanski conski rokometni ligi,

vkluči v tekmovanja Gorenjske rokometne lige tudi ekipo B in C. Moška članska ekipa je bila to leto po mnenju strokovnjakov ena najperspektivnejših v Sloveniji. Ekipi B in C sta v Gorenjski rokometni ligi igrali le to leto, saj so prav v tej sezoni v Portorožu sprejeli t. i. Portoroške sklepe, ki so po regijah določili centre za posamezne igre, obenem uvedli nove tekmovalne sisteme in na tak način v Selški dolini praktično uničili moški roket.

Tem mladim fantom ni bilo dano, da bi se izkazali.

Postava moške ekipe v sezoni 1975/76: Jože Rakovec, Jure Veber, Janče Habjan, Marko Čufar, Jure Čufar, Miro Krek, Franc Lušina, Zvone Vidmar, Peter Veber, Iztok Komolc, Janko Benedičič, trener: Jože Cuderman; tehnični vodja: Janko Gajgar.

Ker je nosilec moškega rokometu v regiji postal RK Jelovica iz Škofje Loke, so se nekateri igralci Alplesu pridružili tej ekipi (Franc Lušina, Jure Veber, Franci Dolenc ...). Ekipa Alplesu je bila zdesetkana. Zelo pomlajeno sestavo je začel v sezoni 1976/77 trenirati Jože Rakovec, a so že v jesenskem delu prenehali nastopati.

Škofjeloški klub Jelovica kasneje nastopa tudi v 2. zvezni rokometni ligi Jugoslavije in v sezoni 1978/79 doseže svojo najboljšo uvrstitev – 6. mesto.

Nov začetek

Moški rokomet v Železnikih po tistih nesrečnih Portoroških sklepah tekmovalno res ni več obstajal, vendar so se bivši tekmovalci vztrajno udeleževali raznih rekreacijskih tekmovanj in turnirjev po Gorenjski. In ko so se po takih tekmovanjih pogovarjali, so prišli do ugotovitve, da so verjetno edini, ki lahko ponovno oživijo nekdanji najbolj priljubljeno in gledano igro v Selški dolini. V ta namen so 5. oktobra 1994 ustanovili Laguna klub Železniki in se 15. novembra vpisali v register društev. V upravni odbor ŠD Laguna so bili imenovani: Srečo Rehberger, Mario Thaler, Franci Dolenc, Janče Habjan, Filip Gartner, Jože Rakovec, Tomaž Lotrič, Matjaž Jelenc in Polde Nastran. Društvo naj bi združevalo več športnih dejavnosti, a razmišljali so v glavnem o rokometu. Za cilj so si zadali, da bodo v povezavi z osnovno šolo Železniki pričeli vzgajati nov rod rokometišev. Sestavili so člansko ekipo, katere povprečna starost je bila 19 let. V sezonah 1994/95 in 1995/96 je bila ekipa gorenjski prvak. Lahko bi napredovali v 2. B slovensko ligo, pa jim tega niso dovoljevale finančne zmožnosti. Zato so se v juliju 1996 obrnili na podjetje, katerega ime so nekdanji vsi daleč naokoli povezovali tudi s kakovostnim rokometom, in bili uslišani. Dogovor je bil

sklenjen in ustanovljeno je bilo RD Alpes Pohoštvo. Ustanovni občni zbor je bil 31. julija 1996. Generalni sekretar društva je postal Srečo Rehberger, njegov prvi predsednik pa direktor sponzorja Marko Tršan. Trenerske posle je prevzel Jože Rakovec, organizacijske pa Franc Dolenc. Za cilje so si zadali: pridobitev dodatnih (manjših) sponzorjev, v prvi sezoni zagotoviti obstanek v 2. B državni ligi, se v štirih letih uvrstiti v 2. A državno ligo, ustanoviti kadetsko ekipo in motivirati občinske funkcionarje, da se zgradi telovadnica do leta 2000. Ko so generalni sekretar rokometnega kluba Srečo Rehberger, direktor Alplesu pohoštvo Marko Tršan in župan občine Železniki Lojze Čufar 2. avgusta 1996 v gostilni Pri Zalogarju v Dolenji vasi ob prisotnosti novinarjev slavnostno podpisali sponzorsko pogodbo, so mediji objavili, da se s pomočjo Alplesu rokomet ponovno vrača v Železnike. Župan je ob tej priliki izjavil: "Upam, da bodo rokometiši pošteno zastopali našo občino in sponzorja, mi pa se bomo trudili, da jim čim prej zgradimo dvorano."

V sezoni 1996/97 sta nastopali tako članska kot kadetska ekipa. Tekme so bile odigrane na asfaltnem igrišču v Dašnici, ki pa je bilo v tistem času slabo vzdrževano. Zato so se funkcionarji kluba skupaj z igralci lotili delne obnove na udarniški način (zaris novih črt, popravilo ograj, namestitve sponzorskih transparentov ...). Ker pa so mnoge ekipe že zdavnaj igrale tekme v dvoranah, so rokometni delavci in rokometiši prišli na idejo, da se organizira okrogla miza za izgradnjo športne dvorane. ŠD Alpes je organiziralo 15. 10. 1996. Na njej so vsi prisotni podpisali izjavo, da podpirajo idejo o izgradnji. Med podpisniki sta bila tudi takratni župan občine Železniki Alojzij Čufar in ravnatelj osnovne šole Železniki Franc Rant. Slednji je v istem mesecu na občino poslal dopis z razlago, kako prepotrebna je izgradnja športne dvorane tako za osnovnošolsko vadbo kot za razvoj športnih dejavnosti v Železnikih. Mirno lahko rečemo, da so bili prav rokometni delavci in rokometiši tisti, ki so največ pripomogli, da je kasneje do realizacije tudi prišlo.

Malo pred koncem sezone 1996/97 je ekipa ostala brez vseh sredstev zaradi znanega "potopa" takrat-

Torek, 6. avgusta 1996

SIGLASOVA
STOTINKA

V Železnikih v Selški dolini bodo spet imeli svojo rokometno ekipo

ČE BO DVORANA, BO VSE DRUGAČE

Eden po tradiciji najbolj rokometnih krajev na Gorenjskem, Železniki, je pred leti ostal najprej brez moške ekipe, nato pa še brez ženske, ki je v bivši Jugoslaviji dosegala lepe rezultate - Od prejšnjega tedna naprej, ko so dobili sponzorja, se rokomet spet vrača v Železnike

Dolenja vas, 6. avgusta - Da je rokomet šport, ki je v Železnikih in okolici res veliko pomenil (in očitno še pomeni), je bila dokaz tudi petkova tiskovna konferenca "Pri Zalogarju" v Dolenji vasi, kjer so predstavniki kluba in podjetja Alples pod budnim očesom župana Lojzeta Čufarja podpisali sponzorsko pogodbo. Ta pogodba je namreč ključ do nove oživitve rokometna v Selški dolini, saj je danes pač tudi v športu denar vedno večjega pomena.

"Znano je, da smo imeli pred leti v Železnikih močno moško in še močnejšo žensko rokometno ekipo. Pred dvajsetimi leti je začel zamirati moški rokomet, pet let kasneje se je razšla ženska ekipa in dekleta so se "preselila" v Škofjo Loka ali prenehala z igranjem. Toda na rokomet v Železnikih vsa ta leta nismo pozabili. V šoli so vzgajali mlade rokometne, ki danes pomenijo jedro nove ekipe, ki bo v sezoni 96/97 igrala v II. B ligi. Večina so stari od 18 do 20 let, poleg njih pa imamo tudi močno kadetsko ekipo," je trenutno stanje v "rokometnih" Železnikih opisal nekdanji in sedanjí trener Jože Rakovec.

V Železnikih so se o ponovni oživitvi igranja rokometna sicer odločili že pred tremi leti, ko so po daljšem času spet sestavili ekipo in ustanovili SD Laguna. "Kar dvakrat zapovrstjo smo osvojili naslov gorenjskih prvakov in smo imeli možnost napredovanja, vendar pa se do letos za to nismo odločili, saj za nastopanje v višjem rangu tekmovala nismo imeli denarja. Bilo pa je vedno več mladih igralcev in prav zaradi njih smo skušali narediti vse, da najdemo sponzorja, ki bi nam omogoča igranje in nadaljnje napredovanje," pravi generalni sekretar kluba Srečo Rehberger.

In kje bi v Železnikih začeli z iskanjem sponzorja, če ne prav v podjetju, ki je bilo nekoč glavni pokrovitelj domačega rokometna, v Alplesu. Res, da se je Alples pred petimi leti razdelil, res pa je tudi, da je sedanjí Alples pohištvu, največje podjetje v sistemu Alples. V podjetju je zaposlenih 250 ljudi in

Generalni sekretar rokometnega kluba Srečo Rehberger in direktor Alplesa pohištvu Marko Tršan sta ob prisotnosti župana občine Železniki Lojzeta Čufarja podpisala sponzorsko pogodbo. "Upam, da bodo rokometiši pošteno zastopali našo občino in sponzorja, mi pa se bomo trudili, da jim z dvorano čimprej zagotovimo delo v boljših pogojih," je ob slovesnem trenutku obljubil župan.

prav domačini, ki še niso pozabili "zlatih" časov rokometna v Selški dolini, so po besedah direktorja Marka Tršana eden od dveh glavnih vzrokov, da so se v Alplesu pohištvu odločili, da podprejo mlado domačo rokometno ekipo. "Res je, da po številnih krizah tudi sedaj v podjetju še nismo povsem brez težav, vendar pa je najhujše mimo in tako smo se lahko odločili, da podpremo domač rokometni klub. Glavni razlog za to je, poleg navezanosti domačinov na rokomet, seveda komercialni, saj se naše ime, ime Alples pohištvu, mora pojavljati. Sprva bo to predvsem doma, nato pa upamo, da tudi v tujini, saj imamo tudi tam veliko kupcev," je ob petkovem podpisu pogodbe povedal Marko Tršan, ki so ga ob ustanovitvi novega Rokometnega društva Alples pohištvu prejšnji teden izvolili tudi za prvega predsednika kluba.

S podpisom sponzorske pogodbe med klubom in podjetjem Alples pohištvu (podjetje

naj bi prispevali eno tretjino od treh milijonov tolarjev, kolikor naj bi v enem letu znašali stroški kluba) pa seveda vse skrbi rokometnih delavcev na Selškem še zdaleč niso rešene. Vrhunskega rokometna se pač ne da igrati na odprtem igrišču (pa tudi gostovanja v prezasedeni dvorani Poden v Škofji Loki niso dolgoročna rešitev), zato so prav rokometiši eni tistih, ki se najbolj borijo za postavitev športne dvorane v Železnikih. Ta naj bi se zgradila že pred leti (stebre so takrat postavili), vendar pa je zmanjkalo denar-

ja in tako so športniki ostali brez strehe nad glavo. Če bo vse po sreči, naj bi dvorano sedaj končno začeli graditi, postavili pa naj bi jo do leta 1999.

Do takrat pa naj bi se ekipa "RD Alples pohištvu" prek druge lige skušala uvrstiti v prvo ligo, postopno pa naj bi v klubu sestavili tudi žensko vrsto, ki že ima svoje zamatke v domači osnovni šoli, kjer vsa leta niso pozabili, da je pri njih rokomet med vodilnimi športnimi panogami.

V.Stanovnik

Časopisni članek ob podpisu sponzorske pogodbe z Alplesom Pohištvu v letu 1996. Iz današnje perspektive bi lahko zapisali: Alples se je vrnil, a še ne pravi.

Torek, 14. oktobra 1997

SGLASOVA STOTINKA

Kljub težavam so v Železnikih "rešili" novo rokometno sezono

PREDSEDNIK ODŠEL, KLUB VNDARLE OSTAL

Ustanovili so tudi novo ekipo, njihovi cilji pa so povezani z gradnjo nove športne dvorane, ki so jo izglasovali že na referendumu leta 1983

Železniki, 10. oktobra - V Selški dolini ima rokomet dolgo tradicijo in ljubitelji športa so bili lani navdušeni nad ponovno ustanovitvijo rokometnega društva. Fantje imajo ob igrišču vedno veliko navijačev in zato bi bilo vsem zelo težko, če bi ob zlomu Alplesa pohoštvo in ob odhodu predsednika društva Marka Tršana rokomet ponovno zamrl. O tem, kaj vse je bilo potrebno storiti za obstanek društva, pa smo se pogovarjali z novim predsednikom rokometnega društva, predsednikom športne komisije v občini in članom odbora za gradnjo športne dvorane Jožetom Rakovcem.

Lani poleti ste se vsi v Selški dolini, ki imate radi šport, razveselili ponovne ustanovitve rokometnega kluba. Takrat ste glavne zaveznike našli v podjetju Alples pohoštvo in pri takratnem direktorju Marku Tršanu, ki je postal tudi predsednik kluba. Po znanih dogodkih v podjetju ste ostali brez pokrovitelja in brez predsednika....

"Res smo lani iz ustanovnega občnega zbora RK Alplesa naredili pravi "pomp", saj smo dobili glavnega sponzorja Alplesa pohoštvo, s pomočjo katerega nam je uspelo ponovno oživeti rokomet v Železnikih. Zato je pač dejstvo, tudi če danes kdo to nerad sliši in da Marko Tršan osvojevalna oseba v Selški dolini, je prav on tisti, ki se mu moramo zahvaliti za ponovno oživetje rokometu. Žal se je kasneje dogajalo marsikaj, česar pa si rokometni delavci nismo želeli. Mislim, da si je Tršan ta klub "polastil",

Jože Rakovec novi predsednik Rokometnega društva Železniki.

svoje obveznosti, ki jih je imel kot predsednik kluba in direktor glavnega pokrovitelja, pa je precej zanemarjal. Tudi po "padcu" Alplesa nas je enostavno "pustil na cedilu". Tako smo bili pred novo sezono v dilemi, kaj narediti - ali naj sploh še delamo naprej ali pa pustimo vse skupaj. Vendar pa je v Selški dolini in v Železnikih veliko ljudi, ki imamo rokomet radi in sklenili smo, da poskušamo vztrajati pri lani zastavljenih ciljih."

Ste v kraju letos še dobili podporo sponzorjev?

"Ja, novega sponzorja smo spet dobili na "dvorišču" Alplesa in to je, lahko rečem, holding Alplesa, čeprav je glavni sponzor Alplesa lesni program. Vendar pa smo se hrati dogovorili, da bomo v imenu kluba nosili le ime Alples Železniki. Za to

sodelovanje se imamo ta trenutek zahvaliti Francu Zupancu, direktorju lesnega programa, ki je sicer sodelovanje z nami zastavil malo bolj skromno, kot je bilo zastavljeno lani, vendar pa je za vse skupaj najpomembnejše, da bo naše rokometno društvo lahko še naprej delalo."

Kaj pa druga podjetja v selški dolini, vam ne pomagajo?

"Seveda finančna sredstva glavnega sponzorja predstavljajo le 50 do 60 odstotkov potrebnega denarja, okoli 25 odstotkov nam da občinska športa zveza, ostalih 20 do 25 odstotkov denarja pa iščemo pri manjših sponzorjih. Pomaga nam tudi Alplesa toplarna, upamo, da nam bo drugo leto pomagala še žaga.... in da bomo lahko s pomočjo nekaterih manjših sponzorjev preživeli sezono."

Kako pa se težave v vodstvu kluba na začetku sezone odražajo v sestavi in delu vaših ekip?

"Letos smo ustanovili še eno ekipo več, tako da imamo člansko ekipo, kadetsko ekipo in ekipo starejših dečkov. Članska ekipa tekmuje v II. B državni ligi, kadeti v ligi center, prav tako starejši dečki igrajo v ligi center. V vsaki ekipi je okoli 15 igralcev. Trener moške ekipe je Stane Vrbinc, trener kadetov je Tomaž Lotrič, trener dečkov pa Filip Gartner."

Kaj pa novo vodstvo kluba?

"Jaz sem trenersko delo zaradi pomanjkanja časa pustil, prevzel pa sem funkcijo predsednika kluba, saj smo junija letos morali povsem spremeniti vodstvo kluba. Prejšnji predsed-

nik Marko Tršan nam ni hotel nič pomagati, oziroma se nam ni niti ogledal in smo morali njega in njegov upravni odbor "razrešiti" funkcij. Sedaj pa delujemo kot na novo organiziran klub z nekaj več kot 60 člani."

Za ta klub pa je sedaj najbrž največji problem športna dvorana, ki jo v Železnikih čakate že zelo dolgo in ima tudi že lokacijo in temelje?

"Lahko trdim, da je naša ekipa med tistimi na Gorenjskem, ki ima ob igrišču največ navijačev in da je v Železnikih rokomet kolektivni šport številka ena. Zato so naši načrti tesno povezani z novo dvorano, ki pa jo seveda ne potrebujemo samo rokometarji, temveč vsi športniki in krajani. Dvorana naj bi bila zgrajena predvsem za potrebe šole, saj raziskave kažejo, da osnovni šoli v Železnikih manjka okoli 70 odstotkov telovadnih površin. Tako naj bi bili glavni koristniki šolarji, sledili bi športniki, potreba pa bi bila tudi za rekreacijo, kulturne in zabavne prireditve. Če se bomo v občini v najkrajšem času pravilno zmenili, se bo dvorana začela graditi zelo hitro - zelo žal mi je, saj leta izgubljamo in šele prejšnji teden je občinski svet sprejel prioriteto gradnje športne dvorane pred šolo v Selcih. Če bi ta sklep sprejeli že pred enim letom, bi že drugo leto lahko začeli z gradnjo dvorane, tako pa je vprašanje, kdaj se bo gradnja sedaj res začela."

V. Stanovnik

Časopisni članek iz leta 1997, ko je direktor takratnega Alplesa Lesni program Franc Zupanc preprečil, da bi se moški rokomet v Železnikih še enkrat prenehalo igrati.

nega Alplesa Pohoštvo. Uprava društva je za pomoč zaprosila pri podjetju Alples Lesni program, ki ga je vodil Franc Zupanc. Franc Zupanc jim je obljubil, da bodo pokrili nastale stroške do konca sezone, kasneje pa so se dogovorili tudi o sredstvih za pokritje večine stroškov v naslednji sezoni. Sporazumeli so se tudi, da se bo po novem društvo imenovalo Alples Železniki. Izvedli so tudi nekaj kadrovskih sprememb.

Članska ekipa je tekmovalno sezono v 2. B ligi zaključila na 6. mestu. Z zmago na zadnji tekmi bi bili lahko tudi na 5. mestu, vendar so tekmo z Žabnico morali odigrati brez petih najboljših igralcev. Tekmo so zaradi tega želeli prestaviti, pa niso uspeli.

Za sezono 1997/98 so poleg kadetske (trener Tomaž Lotrič) in članske ekipe (trener Stane Vrbinc) v ligaškem tekmovanju zaigrali tudi starejši dečki, ki jih je začel trenirati Filip Gartner. Imeli so tudi dve

ekipi mlajših dečkov, ekipo A je treniral Leopold Nastran, ekipo B pa Jože Reya. Tako je RD Alples v tej sezoni postalo društvo z največ aktivnimi igralci v občini Železniki. V tej sezoni se je članski ekipi uspelo uvrstiti iz 2. B v 2. A državno ligo. Ni jim sicer uspelo osvojiti načrtovanega 1. mesta, vendar so tokrat (v preteklih letih je bilo ravno obratno) imeli srečo. Prvouvrščena ekipa ni imela pogojev za napredovanje v višji rang tekmovanja in rokometasem Alplesa se je želja izpolnila.

Ker ni bilo športne dvorane, v Železnikih nobeni ekipi ni bilo lahko, najbolj pa je to občutila prav članska. Trenirali so na asfaltnem igrišču, praktično ob vsakem vremenu, v zimskem času pa v šolski telovadnici, kjer dimenzije igrišča niso omogočale normalnih treningov. Če pa je bila telovadnica zasedena, so trenirali celo v jedilnici osnovne šole. Igrati pa so morali v dvorani Poden v Škofji Loki, kjer so bili resda domačini, vendar niso imeli prave podpore gledalcev, kar ni nepomembno pri doseganju rezultatov.

Za sezono 1998/99 so se začeli pripravljati z veliko elana. Na asfaltnem igrišču v Dašnici so trenirali ob vsakem vremenu petkrat tedensko. Trener Stane Vrbinc jih je v avgustu popeljal na Pokljuko, kjer so v vadbenem centru ministrstva za obrambo trenirali kar trikrat dnevno in spoznali, da je za tiste, ki se z roketom ukvarjajo profesionalno, to naporna

služba. Ker so vse tekme morali igrati v dvorani Poden v Škofji Loki, so enkrat tedensko tam tudi trenirali. Kljub obilici vloženega dela je ekipa v sezoni 1998/99 izpadla iz 2. A državne lige. Zaradi odpovedanega sodelovanja dveh ekip članic 2. A lige je na predlog komisarja Rokometne zveze Slovenije ekipa Alplesa ponovno lahko zaigrala v 2. A ligi.

V sezoni 1999/2000 je trenersko delo v klubu opravljal Željko Vešligaj, uspešen rokometas in življenjski sopotnik naše najuspešnejše rokometasice Tanje Polajnar. Kljub temu da je trener angažiral tudi tri igralce RD Termo iz Škofje Loke (Primoža Lešnjaka, Jaka Kešeta in Petra Okorna) in enega igralca Besnice, ki je živel v Železnikih (Matevža Gladka), sezona ni bila preveč uspešna, saj je ekipa zasedla 10. mesto na lestvici s samo tremi zmagami, vendar je bilo tudi to dovolj za obstanek v ligi. Trener je ekipo ocenil kot perspektivno in ji napovedal vzpon v nadaljnjih letih. V ekipi so poleg že omenjenih igrali še doma vzgojeni rokometasi: Klemen Jelenc, Franci Dolenec, Uroš Vidic, Agron Šefketi, Peter Fajfar, Gregor Izda, Jure Gortnar, Jure Bernik, Miro Golja, Uroš Šinkovec, Bojan Fajfar in Blaž Vidic.

Nov zagon RD Alplesa dobi, ko se končno prične graditi športna dvorana (v septembru 2000). Upravni odbor društva se razširi na 16 članov. V tem odboru so funkcionarji društva, trenerji in zunanji sodelavci. V tem času je v društvu registriranih 71

Nova uprava RD Alplesa za obdobje 1997–2001. Z leve proti desni stojijo: Filip Gartner, Branko Bertoncej, Stane Gortnar, Ivan Fajfar, Jolanda Pintar, Leopold Nastran. Čepijo: Srečo Rehberger, Iztok Mohorič, Jože Rakovec, France Dolenec.

igralcev, okoli 30 pa jih deluje še v najmlajših selekcijah, ki so šele na začetku svoje športne poti (otroci od 7 do 12 let). Tako šteje društvo že čez sto članov. Društvo se trudi, da vodstvo osnovne šole in učitelje telesne vzgoje prepriča, da dajo še večji poudarek rokometni igri. Tako osnove rokometne igre v šoli od prvega do četrtega razreda podaja Urška Hafner, v 3. in 4. razredu (ti učenci tekmujejo že tudi na področju Gorenjske) ji pomaga Andreja Bogataj. Z učenjem rokometna pričnejo tudi na podružničnih šolah v Selcih in Dražgošah.

Za sezono 2000/01 Rokometna zveza Slovenije sprejme reorganizacijo tekmovanja. Ekipe Alplesa tako zaigra v 3. rokometni ligi. V tej sezoni pod vodstvom Željka Vešligaja in Jožeta Rakovca ekipa osvaja 3. mesto, v sezoni 2001/02 pa pod vodstvom Boruta Rebiča osvojijo prav tako 3. mesto. To sezono nastopajo tudi v mednarodni ligi Avstrija-Slovenija, ki nastane na predlog rokometnih delavcev sosednje Avstrije. S slovenske strani nastopajo ekipe Krasa, Žabnice, Cerkelj, Razkrižja in Dupelj, z avstrijske pa Kartner, Ferlach, Klagenfurt in Feldkirchen. Rokometašem Alplesa je bilo igranje v tej ligi zelo dobrodošlo, saj je bilo v tekmovanju 3. državne lige enostavno premalo tekem – nastopalo je namreč samo 5 moštev po štirikrožnem sistemu.

V začetku leta 2002 je prišlo do precejšnjih organizacijskih in kadrovskih sprememb v RD Alples, vse v želji, da se čim prej uresniči zastavljeni cilj – uvrstitev iz 3. v 2. državno ligo. Predsednik Upravnega odbora RD Alplesa postane Marko Lotrič. Tako sponzorsko podjetje Alples kot rokometna ekipa osvojita geslo: Posameznik je močan, ekipa je nepremagljiva.

Rokometaši se v letu 2002 najbolj razveselijo otvoritve športne dvorane. Njena slavnostna otvoritev je bila 26. septembra.

Željo in potrebo po izgradnji večnamenske športne dvorane v Selški dolini so že v osemdesetih letih začutili takratni direktorji podjetij in vodstvo Krajevne skupnosti Železniki. Leta 1983 so ob končanju izgradnje zunanjih igrišč z izgradnjo športne dvorane tudi začeli, vendar se je gradnja zaradi pomanjkanja denarja ustavila pri zgrajenih betonskih stebrih.

Z nastankom samostojne občine Železniki je misel na izgradnjo športne dvorane ponovno oživel, saj je osnovnošolskim otrokom primanjkovalo telovadnih površin, napredka v mnogih tekmovalnih športih v občini pa si brez ustreznih prostorskih pogojev tudi ni dalo zamisliti. Prav tako se je kazala potreba po večnamenskem prostoru, ki bi lahko sprejel do tisoč obiskovalcev.

Končno je tudi v Železnikih zgrajena športna dvorana. Foto: Aleksander Čufar

13. 9. 1996 je bil s strani Občine Železniki na ministrstvo za šolstvo in šport poslan prvi dopis kot informacija o namenu gradnje športne dvorane. Imenovan je bil pripravljajni odbor za izgradnjo športne dvorane, ki je 3. 2. 1998 končno potrdil idejno zasnovo, na osnovi katere je PA Arhing iz Ljubljane pripravil idejni projekt in celotno projektno dokumentacijo, gradbeno dovoljenje pa je bilo izdano 24. 2. 2000. Dela so se začela s sanacijo obstoječih betonskih stebrov, za gradnjo objekta z obrtniškimi in inštalacijskimi deli pa je bil na razpisu izbran najugodnejši ponudnik, SGP Tehnik iz Škofje Loke, ki je z deli začel jeseni 2000 in jih zaključil ob koncu leta 2001.

Izdelavo in montažo športne opreme je prevzelo podjetje Inventa Begunje, športne pode in ostale tla pa je izvedlo podjetje Fingar iz Rogaške Slatine.

Vrednost objekta je bila dobrih 500 milijonov tolarjev. Večino sredstev je zagotovila občina, ministrstvo za šolstvo, znanost in šport je prispevalo 71 milijonov, Fundacija za financiranje športnih organizacij v Republiki Sloveniji je dodala 10 milijonov, podjetje Domel 15 milijonov, Alples pa 10 milijonov tolarjev.

Centralno igrišče je namenjeno igranju rokometu, košarke, odbojke in malega nogometu. Z zavesami se dvorana razdeli na tri dele, od katerih vzhodni in zahodni del omogočata igranje košarke, odbojke in drugo organizirano vadbo ali rekreacijo, srednji del pa omogoča tudi igranje badmintona. Mala dvorana ali večnamenski prostor je namenjena plesu, aerobiki in drugi organizirani vadbi manjših skupin.

Z otvoritvijo nove športne dvorane v Železnikih so bili tako izpolnjeni še zadnji osnovni pogoji za nemoten razvoj in napredek rokometu v Selški dolini.

Uprava RD Alpes se v sezoni 2002/03 pri Rokometni zvezi Slovenije trudi, da organizaciji dokaže nesmiselnost obstoja 3. državne lige, ker njen obstoj ni v prid razvoja rokometne igre v klubih, ki v tej ligi nastopajo. Uprava na Rokometno zvezo Slovenije naslovi svoj predlog sprememb, ki bi omogočile nastanek enotne 2. državne rokometne lige in sistem vstopanja vanjo kot tudi prehode v višji rang tekmovanja. Vse skupaj pa prav za društvo, ki predlaga

Zmagovalci 3. lige. Od leve proti desni stojijo: Edi Rant, Božo Fujs, Boris Jovandič, Blaž Vidic, Damir Kovačević, Gregor Izda, Agron Šefketi, Dejan Duič, Urban Rešek, Jure Bernik, Franci Dolenc, Borut Rebič. Od leve proti desni čepijo: Matej Kejžar, Jure Gortnar, Miran Bernik, Peter Fajfar, Klemen Kušar, Anže Kavčič, Blaž Kovačič, Iztok Mohorič, Elvir Nikočević.

spremembe, postane že v tej sezoni brezpredmetno, saj članska ekipa Alples pod vodstvom trenerja Boruta Rebiča postane v sezoni 2002/03 prvak 3. državne lige in v naslednji sezoni zaigra v 2. ligi.

V sezoni 2003/04 trenerske posle ponovno prevzame Željko Vešligaj. Navijači so si za prvo leto zaželeli obstanka v ligi, uprava uvrstitev v sredino lestvice, ekipa pa si je zadala smelo nalogo, da se uvrsti na lestvici od 1. do 4. mesta. Na koncu so od 12 ekip zasedli 8. mesto.

V pripravah na sezono 2004/05 članska ekipa doživi precej sprememb. RD Alples je v mesecu maju z RD Termo iz Škofje Loke podpisalo pogodbo o sodelovanju med društvoma. Plod tega sodelovanja je bil prihod Anžeta Jerasa, ki je še v pretekli sezoni v ekipi Terma navduševal s streli z desnega krila. Pridružili pa so se mu še Luka Alič, Marko Dunat, Dejan Kuburič, Ivo Mlakar, Luka Rant, Rok Završnik in vratar Matej Kejžar. Moštvo je vodil kapetan Peter Fajfar, od ekipe iz pretekle sezone pa so igrali še Gregor Izda, Uroš Vidic, Miloš Ceferin, Dejan Duič, Jan Flander, Agron Šefketi, Primož Panjtar, Leon Panjtar, Urban Rešek, Mitja Rauter, Jure Bernik in vratar Damir Kovačević. Pod vodstvom trenerja Andreja Završnika so si zadali visoke cilje. Sistem tekmovanja je bil drugačen kot v sezoni prej, saj je bil prvi del tekmovanja razdeljen na vzhod in zahod (v vsakem delu je bilo devet ekip, Alples je bil v zahodnem delu). Na koncu so prve štiri ekipe iz obeh delov igrale še med sabo doma in v gosteh, s

tem da so točke medsebojnih obračunov iz prvega dela prinesle s sabo. Prvi dve ekipi sta se na koncu uvrstili v 1. B ligo. Prav to pa je bil tudi načrtovani cilj uprave RD Alples. A v tej sezoni na žalost osvojijo "le" 4. mesto.

Uvrstitve v naslednjih sezonah:

2005/06	3. mesto
2006/07	3. mesto
2007/08	2. mesto in napredovanje v 1. B ligo

Sezona 2007/2008 je torej tista, ko Alplesovi rokometiši dosežejo zastavljeni cilj. RD Alples je tako ponovno v situaciji, da si začrta nove cilje. Že za naslednjo sezono si zada težak cilj – uvrstitev v sredni lestvice 1. B lige, kar jim tudi uspe.

RD Alples je torej v sezoni 2008/09 doseglo na področju moškega rokometu največji uspeh v svoji zgodovini. Že prvo leto igranja v 1. B državni ligi so člani v družini 12 ekip osvojili odlično 6. mesto. V zadnji tekmi, ki so jo rokometiši Alplesa igrali doma z ekipo iz Grosupljega, se jim je v primeru zmage po-

nujala izredna priložnost, da osvojijo celo 4. mesto. Klub temu da so praktično celo tekmo vodili za gol ali dva, so na koncu nesrečno izgubili za dva. A tak je šport – klub veliki želji, borbenosti in prizadevanju ne moreš biti vedno uspešen, kajti enake želje ima vedno tudi tvoj nasprotnik.

Dejstvo je, da je tak uspeh dosežen, ker v RD Alples deluje vse tako, kot je treba. V upravi društva delajo prizadevni ljudje, predvsem pa je pomembno, da posamezna področja pokrivajo osebe, ki se na ta dela tudi dobro spoznajo. Strategija RD Alples, ki je bila podana pred leti, se je izkazala za pravo. Ker je vsem jasno, da prav za vsa igralna mesta nikoli ne bomo imeli rokometišev iz svoje baze, se je strategija, da se ekipa kombinira z nekaj izkušenimi igralci škofjeloškega Terma, pokazala kot zelo uspešna. Ustvarila se je sinergija, ki tudi v prihodnosti lahko prinaša dobre rezultate. Uprava RD Alples pa se prav dobro zaveda, da iz domače baze ne bodo izšli kakovostni igralci, če ne bo poudarka na delu z vsemi selekcijami. Še več, povsem jasno je, da je potrebno dobro sodelovanje s pedagogi športne vzgoje v osnovni šoli Železniki, saj so prav oni tisti, ki lahko

Od leve proti desni stojijo: Miha Keše, Mišo Praljak – trener, Jan Flander. V sredini sedijo: Benjamin Zbičajnik, Jože Kamenšek, Jaka Prezelj, Anže Kavčič, Miro Golja, Vedran Prgomet, Agron Šefketi. Na desni strani stojijo: Luka Rant, Peter Fajfar, Edi Rant, Tomaž Frakelj, Marijan Krištofič. Spredaj čepijo: Miloš Ceferin, Vili Rant – vodja moštva, Barbara Rant – zdravniška služba, Boštjan Frelih, Grega Keše, Srečo Rehberger – pomočnik trenerja, Miran Bernik, Damir Kovačević.

Igralci, ki so osvojili 2. mesto in se uvrstili v 1. B ligo. Od leve proti desni stojijo: Borut Rebič, Miloš Ceferin, Agron Šefketi, Peter Fajfar, Marko Dunat, Miro Golja, Jan Flander, Jure Bernik, Franci Dolenc, Vili Rant. Čepijo: Barbara Rant, Damir Kovačević, Alen Damijan, Edi Rant, Anže Kavčič, Jože Kamenšek, Domen Pogačnik, Tomaž Frakelj. Na levi leži Marijan Kristofič, na desni Bojan Jakac.

pri najmlajših vzpodbudijo veselje do te ekipne igre. Vse Alplesove selekcije – od mini rokometu, mlajših in starejših dečkov do kadetov in mladincev, za tako majhno sredino dosegajo dobre rezultate.

Vsa omenjena prizadevanja in delo z vsemi selekcijami pa za sabo potegnejo nemajhna finančna sredstva. Zato imajo zasluge za velik delež uspeha sponzorji. V prvi vrsti največji sponzor – Alples in njegov direktor Franc Zupanc, ki kljub težkim gospodarskim razmeram trdno stoji za društvom. Zahvala gre tudi županu občine Železniki Mihaelu Prevcu in občinskim svetnikom, ki so podprli prizadevanja društva v Komisiji za šport, v Odboru za družbene dejavnosti in na Občinskem svetu, da se povečajo sredstva za društvo, ki s člansko ekipo tekmuje v 1. B ligi, poleg tega pa v dvorano privabi tudi največje število gledalcev med vsemi športi v občini. Ne smemo pozabiti tudi na tiste sponzorje, ki prispevajo manjša sredstva. In takih je kar nekaj.

Ženski rokomet

Rojstni kraj ženskega rokometu v nekdanji občini Škofja Loka (ki je obsegala sedanje občine Škofja Loka, Gorenja vas-Poljane, Žiri in Železniki) so Železniki. Pozimi leta 1961 so se na hodniku osnovne šole zbrala dekleta, ki bi rade zaigrale za šolsko ekipo. Šola ni imela telovadnice, zato je bil hodnik njihov prvi prostor za spoznavanje igre. Dekleta so dala pobudo, ker so vedela, da obstaja razpis za gorenjsko osnovnošolsko prvenstvo.

Dekleta so kmalu ugotovila, da slabo poznajo rokometno igro, saj je bilo igrati čisto nekaj drugega kot pa opazovati fantovsko igro rokometu. Takratni učitelj matematike na šoli Pavle Zajc se je odločil, da jim pomaga uresničiti željo. Pod njegovim vodstvom so nastopile na gorenjskem prvenstvu v Kranju. Prvič so nastopale v telovadnici in ni se bilo lahko prilagoditi na nove razmere, ko pa so bile navajene ozkega šolskega hodnika. Z veliko željo, borbenostjo in vzpodbujanjem Pavleta Zajca so presenetile in osvojile 1. mesto na tekmovanju.

Za razvoj in popularizacijo ženskega rokometu v Železnikih je omenjeni dosežek pomenil veliko in istega leta, jeseni 1961, se je na igrišču za osnovno šolo, posutem z rdečkastim lešem, pričela organizirana vadba pod vodstvom takratnega učitelja Jožeta Cudermana.

Istega leta se je ženska ekipa, ki so jo tvorila v glavnem dekleta iz 8. razreda osnovne šole v Železnikih, vključila v TVD Partizan Selca. Zgledi so vlekli in vedno več deklet se je želelo spoznati z rokometno igro. Z zavzetim delom in pridnostjo na treningih so pridobile zadosti znanja, da so se začele udeleževati različnih turnirjev, ki so bili organizirani po Gorenjskem.

Ženska ekipa leta 1963: Milena Čufar, Anica Pikuš, Danica Demšar, Marjeta Veber, Anica Benedičič, Ida Jelenc, Minka Gartner, Mira Golja.

Čeprav so bili v takratnih časih še marsikje nenaklonjeni športnim dejavnostim, predvsem če so se z njimi ukvarjala dekleta, pa v Železnikih in Selcih ni bilo tako. Dekleta so imela podporo tako pri starših kot krajanah in ob igrišču je bilo na njihovih tekmah vedno več gledalcev.

Rokometna tekma deklet na igrišču iz leša, ki je bilo na prostoru današnje šolske telovadnice.

Da se je roket razvijal in imel veliko podporo v celotni dolini, ima velike zasluge tudi takratni predsednik TVD Partizan Selca Jože Benedičič (Maluzov Joža), ki je predvideval, da se bodo igre z žogo vedno bolj uveljavljale in poskrbele za množičnost udejstvovanja v telesni kulturi. Nepogrešljiv pri organizaciji je bil tudi Viko Drol, ki je bil uradno blagajnik društva, pomagal pa je še pri neštetih drugih stvareh. Njegova specialnost so bili s šablonami izdelani barvni plakati, ki jih je v večini primerov tudi sam izobešal po Selški dolini.

Leto 1965 je bilo za dekleta zgodovinsko. Ekipa z imenom Selca se je uvrstila v Slovensko republiško

ligo. Gorenjski glas je ob tem dogodku zapisal: "*V Selcih v Selški dolini je ženski roket zasidran kot le malo kje drugod. Celo most do igrišča so občani zgradili samo zaradi svojih deklet. Ta dekleta pa jim res prinašajo veselje.*"

In kako so se prebile v Slovensko republiško ligo? Spomladi leta 1965 so se udeležile področnega prvenstva za Gorenjsko. Prišle so do finala. Finalno tekmo s Trzičem so odigrale na nevtralnem terenu, in sicer v Kranju. Kot zmagovalke tega finala so postale gorenjske prvakinje in so se lahko udeležile kvalifikacijskega turnirja za vstop v Slovensko republiško ligo. Turnir je bil v Ajdovščini, ekipa Selc

Zaigrale so na osnovnošolskem prvenstvu v Kranju. Z leve proti desni: Mija Šmid, Silva Lavtar, Mira Pfajfar, Pavla Čufar, Mojca Veber, Marjeta Pegam, Sonja Kne.

Oglaševanje nekoč in danes.

pa si je z eno zmago (proti Krimu) in enim porazom (proti TTA) pridobila pravico do igranja v Slovenski republiški ligi. Ekipa, ki se je pod vodstvom Jožeta Cudermana uvrstila in zaigrala v Slovenski republiški ligi, je bila prva ekipa s področja nekdanje občine Škofja Loka, ki je zaigrala na republiškem nivoju. Prvo uvrstitev v slovensko ligo so si priigrale: Ida Jelenc, Danica Demšar, Milena Čufar, Mija Šmid, Rozalija Lotrič, Marjeta Veber, Pavla Čufar, Anica Benedičič in Nuša Pikuš.

Leta 1965, ko je bilo dokončano rokometno igrišče z asfaltno podlago v Selcih, so se dekleta poslovala od igrišča za osnovno šolo ter vse treninge in

tekmje opravljale v Selcih. V prvi sezoni nastopanja v Slovenski republiški ligi so med devetimi ekipami zasedle 7. mesto. Po končani prvi sezoni nastopanja v Slovenski republiški ligi se je od igralca zaradi selitve v Preddvor poslovil trener Jože Cuderman. Treniranje in vodenje ekipe je prevzel domačin, učitelj telesne vzgoje, Filip Gartner. V prvi sezoni pod njegovim vodstvom so že v vrhu slovenskega rokometu, saj dosežejo 2. mesto, samo dve točki so zaostajale za zmagovalkama iz Pirana.

S tekmovanji v republiški ligi je ekipa pridobila nove izkušnje. Vsako leto so se udeležile tudi najmnožičnejšega tekmovanja v takratni Socialistični

Fantje in možje udarniško gradijo most čez reko Soro proti igrišču na Rovnu.

Ena izmed redkih fotografij, na kateri so tudi nekateri funkcionarji TVD Partizan Selca: Jože Benedičič, Viko Drol z ženo Cilko, Miro Polajnar, trener Filip Gartner. Fotografija je posneta na dolgem avtobusnem potovanju na gostovanje v Mursko Soboto.

Pokalne zmagovalke Slovenije leta 1967. Z leve proti desni stojijo: Anica Pikuš, Marjeta Veber, Anica Benedičič, Ida Jelenc, Mira Golja. Čepijo: Mija Šmid, Milena Čufar (s pokalom v roki), Minka Gartner, Pavla Čufar.

Prizor s tekme Selca : Spartak iz Subotice.

Milena Čufar pri strelu na gol, potem ko je kot tolikokrat uspešno ušla vsem nasprotnicam.

republiki Sloveniji – pokalnega tekmovanja. Največji uspeh v tem tekmovanju dosežejo leta 1967, ko v Ljubljani z zmago nad Piranom postanejo pokalne zmagovalke Slovenije.

Kot pokalne prvakinje Socialistične Republike Slovenije so že isto leto nastopile v četrtfinalu pokala Jugoslavije. Njihov nasprotnik je bila ekipa Spartaka iz Subotice. Zanimanje za tekmo je bilo veliko, saj je bila to prva tekma deklet z ekipo iz druge republike. Kljub veliki želji, motivaciji in borbenosti se jim v nadaljevanje ni uspelo prebiti.

V sezonah 1967/68 in 1968/69 dekleta v Slovenski republiški ligi osvojijo obakrat 2. mesto, v sezoni 1969/1970 pa 3. mesto. Imajo pa v tej sezoni najboljšo strelko lige. Z doseženimi 102 goli je bila to Milena Čufar.

Glede na to, da je ženska ekipa igrala v republiški ligi, TVD Partizan Selca enostavno ni več zmožal finančno pokrivati stroškov. Ogrožen je bil nadaljnji razvoj rokometu. Nekatere izvrstne igralko so začele zapuščati rokomet. K sreči je bil ravno takrat na čelu podjetja Alples telesnokulturni privrženec

Prvakinje Slovenije za sezono 1972/73. Od leve proti desni: Mija Šmid, Jana Bertoncej, Minka Gartner, Francka Luznar, Majda Habjan, Jana Hajnrihar, Milena Čufar, Anica Pikuš, Martina Gartner, Irena Lušina, Mira Benedičič, Veronika Gartner, Jožica Lotrič, trener Filip Gartner.

Janez Šter. Leta 1970 je bil ukinjen TVD Partizan Selca. Ustanovilo se je ŠD Alples, kjer je rokomet postal eden glavnih športov. Predsednik društva je postal Anton Kemperle, ki je bil na čelu dolga leta in spada med najbolj zaslužne za razvoj rokometu v Selški dolini. Nepogrešljiv je bil tudi France Pfajfar kot vodja moštva in zapisnikar na domačih tekmah, opravljal pa je tudi vsa dela, ki jih v sedanjem društvu opravlja sekretar društva. Povezava med osnovno šolo in ŠD Alples je bila odlična. Oboji so se namreč zavedali, da je doseženo kakovost mogoče ohraniti predvsem z vzgajanjem domačih igralcev. Nedvomno je organiziranemu pristopu do vzgoje mladih igralcev prispevala izgradnja telovadnice ob osnovni šoli (na prostoru nekdanjega rokometnega igrišča, posutega z lešem). Žal pa je telovadnica lahko služila le za treninge ob dežju in v zimskem času, ker za igranje še zdaleč ni imela pravih dimenzij. V času, ko prva ekipa Alplesa igra v Slovenski republiški ligi, se druge rokometarice kalijo v Alplesovi ekipi B – ta nastopa v Ljubljanski conski rokometni ligi. Manjša kriza ženskega rokometu v Selški dolini nastopi v sezoni 1970/1971, ko dekleta zaradi menjave generacije eno sezono celo izpadejo iz 1. slovenske republiške lige. V nižjem rangju tekmovanja ostanejo le leto dni, nakar se ponovno vrnejo. Vzpon je bil bliskovit, saj pod vodstvom trenerja Filipa Gartnerja še isto sezono postanejo prvakinja

v Slovenski republiški ligi in osvojijo kar 9 točk več kot drugouvrščena ekipa.

ŠD Alples sezono 1972/1973 zaključijo z izrednim uspehom, saj poleg tega, da so članice postale republiške prvakinja, dekleta enake naslove osvojijo tudi v mladinski in pionirski konkurenci.

Mladinske republiške prvakinja pod vodstvom trenerja Poldeta Nastrana so postale: Jelka Lušina, Jana Benedik, Barbara Vrhunc, Božena Koblar, Jana Bertoncelj, Mojca Soklič, Tončka Šolar, Mateja Kankelj, Mojca Jelovčan, Lidija Primožič, Danica Benedik, Andreja Mlakar, Mateja Šuštar, Tina Jensterle in Mira Benedičič.

Ko omenjamo mladinsko ekipo deklet, nikakor ne smemo pozabiti omeniti, da so mladinke Alplesa svoj največji uspeh dosegle na jugoslovanskem mladinskem prvenstvu v Nišu, kjer so osvojile 4. mesto. Na tem prvenstvu so zaigrale: Majda Habjan, Mojca Soklič, Meta Benedičič, Mira Benedičič, Lidija Primožič, Jelka Lušina, Božena Koblar, Veronika Gartner, Irena Lušina, Tina Jensterle, Tončka Šolar in Martina Gartner.

Na eni izmed tekem Alplesa se je pojavila tudi beograjska televizija, ki je posnela nekaj kadrov za Sportski pregled, eno najbolj gledanih oddaj po celi Jugoslaviji. Izdelovalcu nove začetne špice oddaje se je zdel met z desnega krila Alplesove igralke Tine Jensterle tako zanimiv, da ga je uvrstil v špico, ki se je potem predvajala leto dni.

Fotografija za spomin s priprav v Piranu avgusta 1976. Stojijo: Mira Benedičič, Majda Gortnar, Meta Benedičič, trener Jože Rakovec, na zid je naslonjen vodja moštva Franc Pfajfar. Sedijo: Majda Gartner, Tončka Šolar, Tina Jensterle, Danica Benedik, Lidija Primožič, Tina Pegam, Mateja Kankelj, Mateja Bernik, Jelka Lušina.

Z naslovom prvaka Slovenske republiške lige so članice ŠD Alples v sezoni 1973/1974 okusile nivo tekmovanja na zvezni ravni. Prvo leto so zdržale velik pritisk ekip iz južnega dela nekdanje skupne domovine, drugo leto pa so klonile in se vrnilo v vedno bolj kakovostno Slovensko republiško ligo.

Članice, ki so prve zaigrale v Jugoslovanski zvezni ligi: Jana Bertoncej, Martina Gartner, Mojca Soklič, Lidija Primožič, Majda Habjan, Veronika Gartner, Mija Šmid, Irena Lušina, Jelka Lušina, Mira Benedičič, Tina Jensterle in Jožica Lotrič.

Že v sezoni 1975/76 so bile spet prve v Sloveniji in RD Alples si je zadalo nalogo, da prihodnjo sezono v zvezni ligi igrajo vidnejšo vlogo kot pa le, da se borijo za obstanek. V sezoni 1976/77 se to še ni zgodilo, saj so med 12 ekipami zasedle 10. mesto.

V naslednjih dveh letih se dekleta uvrstijo v sredino lestvice 2. zvezne rokometne lige.

V sezoni 1979/80 pa je ekipa pod vodstvom trenerja Jožeta Rakovca dosegla največji uspeh v zgodovini rokometu na področju nekdanje občine Škofja Loka – po končanem prvenstvu v 2. zvezni rokometni ligi so dekleta zasedla 4. mesto. Najboljša strelka 2. zvezne lige je bila Jelka Lušina, ki je v omenjeni sezoni dosegla 152 golov, Irena Lušina pa je bila s 105 golov na 6. mestu.

Končna lestvica 2. zvezne rokometne lige za ženske (sezona 1979/80)

1.	Podravka	44
2.	Rudar	37
3.	Olimpija	30
4.	Alples	26
5.	Velenje	21
6.	Đakovo	19
7.	Zamet	17
8.	Ina	17
9.	Slavonija	16
10.	Trokut	13
11.	Drava	13
12.	Koka	11

Sestrični Irena in Jelka Lušina med tekmo (na fotografiji je še Danica Benedik).

Tega leta so članice Alplesa osvojile tudi pokal mladosti za področje Slovenije. V finalni tekmi v Hrpejljah pri Kozini so premagale Olimpijo s 13 : 12. V tej tekmi sta se izredno izkazali sestri Irena in Jelka Lušina, saj sta skupaj dosegli 12 golov od 13, Jelka pa je v zadnjih sekundah tekme dosegla odločilni zadetek.

Kot zmagovalke Republike Slovenije so se lahko pomerile tudi z zmagovalci drugih republik. Žreb jim je namenil eno najmočnejših ekip v takratni Jugoslaviji, ekipo Radničkega iz Beograda. Tekmo so odigrale 7. septembra 1980 v Beogradu, kjer so okusile, kakšna je razlika med slovenskim in srbskim rokometom. Tekmo so izgubile z rezultatom 23 : 9.

V sezoni 1980/81 rokometiške Alplesa ponovijo uspeh iz prejšnjega leta – 4. mesto. Kot najboljša slovenska ekipa v tej ligi se direktno uvrstijo v novonastalo 1. B zvezno ligo. Direktno uvrstitev v to ligo so si priborile prav v zadnjem krogu z zmago nad Olimpijo z 18 : 15 v hali Tivoli.

V juniju 1981 Gorenjski glas pod naslovom Skromnost, ljubiteljstvo in zagnanost ob koncu sezone zapiše:

Rokometiške Alplesa so v tekmi z Olimpijo, ki so jo odigrale 6. junija v Ljubljani, prepričljivo zmagale (15 : 18) in tako zaključile doslej najuspešnejšo sezono nastopanja v 2. zvezni ligi. Med 12 ekipami iz Hrvaške in Slovenije so zasedle odlično 4. mesto in so pustile za seboj ostale tri slovenske ekipe: Olimpijo, Velenje in Novo mesto. Rokometiške Alplesa so jeseni in spomladi dosegle 26 točk. Za tak uspeh so morale dati 368 golov.

Po osvojitvi pokala mladosti. Fotografija je res nekoliko slabša, a da se ugotoviti, da na njej z leve proti desni stojijo: trener Jože Rakovec, Jelka Lušina, Tina Jensterle, Mateja Kankelj, Barbara Vrhunc, Mira Benedičič, Mojca Pavlin. Čepijo: Sonja Kristan, Irena Lušina, Danica Benedik, Mateja Šuštar, Tončka Šolar. V tej sezoni je v najmočnejši postavi igrala tudi Mirjam Kramar, ki pa je ni na fotografiji.

Najboljše strelke so bile Jelka Lušina, ki je dala kar 148 golov, njena sestrična Irena je 94-krat zatresla mrežo in Danica Benedik 40-krat. Druge članice ekipe, ki so dosegle gole, so še: Ančka Hadalin, Tanja Polajnar, Mojca Pavlin, Mateja Kankelj, Andreja Mlakar, Mirjam Kramar in Verona Markun. Hkrati pa sta spomladi za Alplesa nastopali še Nada Stojčevski in Andreja Možgan kot igralki v polju, vratarki pa sta bili Tončka Šolar in Mateja Rihtaršič. Povprečna starost ekipe je 18 let in pol. Naj ob tem omenimo še to, da so vse igralkke domačinke, ki so rasle in se razvile v domačem klubu, le Ančka Hadalin je doma iz Cerknega, kjer je bila do preteklega leta najboljša igralka domače Ete. V prvi postavi je najmlajša igralka Tanja Polajnar, ki je stara komaj 14 let. Uspeh Alplesovih rokometasnic ni naključen, temveč je plod večletnega načrtnega dela z mladimi od nižjih razredov osnovne šole dalje. Učitelj telovadbe na osnovni šoli Železniki ima namreč vedno dobro vrsto pionirk in mladink.

Dolgoletno igranje v republiškem merilu, nadgrajeno z igranjem v 2. zvezni ligi, predvsem pa dobra organiziranost in strokoven pristop so omogočale igralkam Alplesa, da so jih rokometni strokovnjaki uvrščali v različne reprezentance. Tako so v letih od 1966 do 1969 za mladinsko reprezentanco Slovenije zaigrale Danica Pikuš, Marjeta Veber, Anica Benedi-

čič in Milena Čufar. Kasneje je iz pionirskih, mladinskih in članskih vrst ŠD Alplesa nastopilo še veliko izbrank za republiško reprezentanco (Tina Jensterle je ena tistih, ki je igrala v reprezentancah prav vseh selekcij). Najvidnejšo vlogo pa so v reprezentancah igrale Jelka Lušina, Irena Lušina, Smilja Olić, Tanja Polajnar in Nada Pohleven.

Uspehi pa so pri igralkah in vodstvu vzpodbudili željo po igranju tudi izven meja Jugoslavije. Predvsem v zimskem pripravljalnem obdobju je ekipa večkrat sodelovala v karavanaškem pokalu. Poleti v letih 1979, 1980 in 1983 so se dekleta Alplesa udeležila tekmovanja v Teranu (srednja Italija). Na tem tekmovanju so nastopale moške in ženske ekipe iz Evrope, Azije, Amerike in Afrike. Nastopali so mladi do 20. leta starosti. Leta 1979 so dekleta Alplesa presenetile vse in zasedle 1. mesto (slike naših igralk so se pojavile tudi v rimskem časopisu), leto za tem pa so bile druge po porazu z ekipo Prage z 18 : 16.

V sezoni 1981/82 članice nadaljujejo igranje v 1. B zvezni ligi. Pod vodstvom trenerja Franca Lušine z dobro igro v močni ligi osvojijo 5. mesto. Za ekipo Alplesa so takrat nastopile igralkke: Tončka Šolar, Danica Benedik, Irena Lušina, Jelka Lušina, Andreja Možgan, Mirjam Kramar, Mateja Kankelj, Tanja Polajnar, Anica Hadolin, Mateja Rihtaršič, Nada Stojčevski in Andreja Mlakar.

Po končani sezoni je igralka Jelka Lušina prestopila k ekipi ljubljanske Olimpije. Po letu dni igranja v Ljubljani se je ponovno vrnila v domači klub.

V naslednji sezoni 1982/83 je ekipa ponovno osvojila 5. mesto. Po prvem delu tekmovanja, v jeseni, se je v Gorenjskem glasu pod peresom Cveta Zaplotnika pojavil članek z naslovom Kdaj v domačem kraju in s podnaslovom Nenehna gostovanja rokometasica Alplesa, v katerem piše:

Ženska rokometna ekipa Alplesa je po jesenskem delu tekmovanja v 1. B zvezni ligi pristala na 4. mestu. V enajstih tekmah so igralkke iz Železnikov osemkrat zmagale in trikrat izgubile – v gosteh pri najboljšem slovenskem predstavniku ljubljanski Olimpiji, doma proti Podravki in po nepotrebnem na Reki proti Zametu.

"Dosegli smo celo več, kot smo pričakovali pred prvenstvom," pravi Franc Pfaifjar, vodja rokometne sekcije pri Športnem društvu Alpes. "Uspeh je še toliko večji, ker je ekipo lani zapustila ena najboljših igralk in kapetanka ekipe Jelka Lušina, ki je prestopila k ljubljanski Olimpiji. Glavno breme na tekmah so zato nosile izkušene Irena Lušina, Danica Benedik, vratarka Tončka Šolar in predstavnici mlajše generacije Tanja Polajnar in Mateja Kankelj. Ne gre pa prezreti tudi deleža ostalih. Vse igralk, z izjemo ene, so iz domačega kraja. Vse so tudi izšle iz rokometne šole Filipa Gartnerja. Povprečna starost ekipe je 20 let. Pomeni, da prihajajo v zrela leta, kar se je že pokazalo v jesenskem delu prvenstva. V preteklosti je bilo pravilo, da je igralka po končani srednji šoli prenehala z igranjem. Zdaj so rokometiške same spoznale, da so pri teh letih sposobne prikazati najboljše igre. Zaradi šolskih obveznosti bodo verjetno treningi ob koncu prvenstva nekoliko slabše obiskani. Ne glede na to pa upamo, da bomo zadržali mesto v zgornjem delu razpredelnice."

Rokomet je v Železnikih šport številka ena. Dekleta so več kot desetletje v slovenskem kakovostnem vrhu, čeprav je kraj majhen in zaledje skromno. Bodoče igralk se "rekrutirajo" že na železnikarski osnovni šoli. Portoroški sklepi, po katerih je Alpes nosilec ženskega rokomet v občini (Škofja Loka, p. p.), se namreč niso uveljavili. Bolj kot to se je utrdilo delo v rokometnih krožkih, medrazredna in medšolska tekmovanja ter izbor obetavnih igralk za mladinsko ekipo, kar vse opravlja Filip Gartner, njegovo delo pa v članski vrsti A nadaljuje Franc Lušina.

Rokometiške Alpesa igrajo vse prvenstvene tekme v športni dvorani na Podnu v Škofji Loki, ker pravila tekmovanja ne dovoljujejo nastopanja na zunanjih igriščih. Tudi tu imajo na tribunah dovolj navijačev, največ ljubiteljev rokomet iz Železnikov, toda to ne odtehta igranja v domačem kraju. Rešitev se obeta, saj Krajevna skupnost že gradi temelje bodoče telovadnice. Preden pa bo ta nared, bo ekipa še velikokrat "gostovala" in treni-

rala v škofjeloški dvorani.

Najbrž Železniki danes ne bi imeli tako razvitega ženskega rokomet, če tovarna Alpes ne bi tako odločno zagovarjala in podpirala športne dejavnosti kraja. Za rokomet, za potrebe mladinske ekipe in obeh članskih ekip, prispeva dve tretjini denarja, ostalo prispeva Zveza telesnokulturnih organizacij Škofja Loka. Tovarna in zveza bosta letos rokometni dejavnosti namenili 1,7 milijona dinarjev, od tega bodo polovico denarja pobrala samo potovanja v Novi Sad, Ado, Temerin, Crvenko, Split, Trogir in k ostalim nasprotnikom ter vožnja na treninge v Škofjo Loko trikrat tedensko.

Po tej sezoni je prišlo do reorganizacije tekmovalnega sistema in 1. B liga je bila ukinjena. Spet se je ustanovila 2. zvezna rokometna liga, v kateri so igralk Alpesa nadaljevale s tekmovanjem. Liga je bila zahtevna in naporna. Igralk, čeprav starejše in bolj izkušene, v igri niso več napredovale. Padla je tudi zavzetost in ekipi se je zgodilo, da je po osmih letih igranja v zveznem merilu iz tega tekmovanja izpadla.

Za odpravo krize v ženskem rokometu bi takrat v Železnikih (kot že kdaj poprej) morali združiti vse sile in pristopiti k aktivnostim za izgradnjo športne dvorane. Podjetje Alpes je že takrat, ko so gradili odprta igrišča za rokomet, košarko in tenis, pogojevalo svoj denarni vložek z začetkom izgradnje športne dvorane, a stebri, ki so jih takrat v ta namen zgradili, so samevali še nadaljnjih 20 let. Tudi novinarji, ki so spremljali rokometiške Alpesa, so začutili, da bo rokomet brez športne dvorane v Železnikih zamrl.

Po končani neuspešni sezoni je prišlo v klubu do sprememb v igralskem kadru. Danica Benedik in Tanja Polajnar sta odšli k ljubljanski Olimpiji. Tanja je po treh letih igranja pri Olimpiji odšla k beograjskemu Radničkemu, kjer je nadaljevala uspešno klubsko in tudi reprezentančno kariero. Čeprav tudi k Alpesu prestopijo tri igralk Olimpije (Sandra in Tanja Bašič, Janja Kacin), ekipi Alpesa v sezoni 1984/85 ne uspe zmagati v Slovenski republiški ligi (bile so druge) in načrtovanega povratka v 2. zvezno ligo ni bilo. V tem letu sta se od aktivnega igranja poslovili igralki Jelka in Irena Lušina ter vratarka Tončka Šo-

lar. Sledila je sezona 1985/86, v kateri je ekipa nastopila z zelo pomlajeno sestavo. Igralke brez velikih izkušenj so osvojile 5. mesto. Ponovnega vzpona ženskega rokometu pa ni bilo na vidiku. Kriza se je stopnjevala. Igralk, ki bi uspešno zamenjale prejšnjo generacijo, preprosto ni bilo. Kljub temu da so Portoroški sklepi določili ženskemu rokometu center v Železnikih, pa je obstajal velik problem: v Železnikih ni bilo športne dvorane. Mladink in članic, ki so morale trenirati in igrati tekme v dvorani Poden v Škofji Loki, mlajše igralk v Železnikih preprosto niso več videle in zainteresiranost za igranje je padala.

Članska ženska ekipa se je v nadaljnjih letih uvrščala v spodnji del lestvice v Slovenski republiški ligi. Vsaka igralka, ki si je želela napredka, si je morala poiskati kvalitetnejšo ekipo. Tako po sezoni 1988/89 k ekipi Kranja prestopita Smilja Olič in Brigita Jelinič.

Uvrstitve članske ženske ekipe

Alplesa v nadaljnjih letih:

1986/87	8. mesto Slovenske republiške lige
1987/88	9. mesto Slovenske republiške lige
1988/89	8. mesto Slovenske republiške lige
1989/90	8. mesto Slovenske republiške lige

Osamosvojitve Slovenije – sprememba ligaškega sistema

1990/91	5. mesto (2. državna liga)
1991/92	3. mesto (2. državna liga)
1992/93	ne tekmujejo več pod imenom Alples

Pregled arhivskega gradiva, zapis kronologije 50-letne zgodovine rokometu v Selški dolini, izbor fotografij in zapisi pod fotografijami: Janez Ferlan

Zbiranje arhivskega gradiva: Srečo Rehberger, Brane Bertonec, Marko Lotrič, Grega Markelj, Stane Gortnar, Janez Ferlan

Viri

Borut Rebič: *Razvoj in organiziranost rokometu v Občini Škofja Loka do leta 1989 ter perspektive nadaljnjega razvoja.*

Diplomsko delo. Ljubljana: Fakulteta za telesno kulturo, 1990.

Arhiv TVD Partizan Selca.

Arhiv RD Alplesa.

Arhiv ŠD Laguna.

Arhiv Rokometne zveze Slovenije.

Časopisni članki: Gorenjski glas, Delo, Ekipa.

Spletna stran Občine Železniki.

Fotografije iz zasebnih virov: Miha Gartner, Jože Cuderman, Filip Gartner, Milena Čufar, Pavla Čufar, Janče Habjan, Mira Golja, Ivan Mohorič, Jože Rakovec, Polde Nastran, Nada Pohleven, Viko Drož, Jelka Lušina, Irena Lušina, Tina Jensterle, Tanja Polajnar, Janez Ferlan.

Za razvoj rokometu so se po posameznih obdobjih trudili:

V OSNOVNI ŠOLI ŽELEZNIKI	
Marko Erznožnik - profesor telesne vzgoje	1957-1960
Jože Cuderman - učitelj telesne vzgoje	1960-1967
Pavle Zajc - učitelj matematike in ljubitelj rokometne igre	na šoli do leta 1965
Filip Gartner - učitelj telesne vzgoje	1966-2008
Polde Nastran - učitelj telesne vzgoje	1970-2009
Ostali učitelji telesne vzgoje: Jože Reya, Tina Pintar, Aleš Jensterle, Andreja Bogataj Rant, Mitja Lorber, Damjana Lotrič	

POD OKRILJEM TVD PARTIZAN SELCA		
Jože Benedičič - predsednik TVD Partizan		
Ženski rokomet - trenerji	Miha Gartner	1961-1963
	Jože Cuderman	1963-1966
	Filip Gartner	1966-1970
Moški rokomet - trenerji	Miha Gartner	1960-1968
	Jože Cuderman	1968-1969
	Aleš Gartner	1969-1970

V ŠPORTNEM DRUŠTVU LAGUNA	
Nov začetek moškega rokometu	
Srečo Rehberger - predsednik	1994-1996
Jože Rakovec - trener	1994-1996

V ŠPORTNEM DRUŠTVU ALPLES		
Direktorji glavnega sponzorja podjetja Alples, ki so v posameznih obdobjih skrbeli za finančno podporo rokometu v Železnikih		
Janez Šter	od leta 1970, ko Alples postane sponzor, do leta 1975	
Jože Demšar	1975–1983	
Stane Čadež	1983–1990	
Peter Šmid	1990–1992, ko tudi ženska ekipa neha nositi ime Alples	
Marko Tršan	jeseni 1996 in del pomladi 1997	
Franc Zupanc	del pomladi 1997–2009, sponzor ostaja tudi v prihodnje	
Predsedniki društva		
Anton Kemperle	1970–1986	
Ivan Fajfar	1986–1990	
Marko Tršan	1996–1997	
Jože Rakovec	1997–2002	
Rafko Kavčič	del leta 2002	
Marko Lotrič	2002–2009 in dalje	
Trenerji članske ekipe		
Moški rokomet	Jože Cuderman	1970–1971
	Aleš Gartner	1971–1972
	Niko Markovič	1972–1974
	Jože Cuderman	1974–1976
	Jože Rakovec	1976–1977
	Jože Rakovec	1996–1997
	Stane Vrbinc	1997–1999
	Željko Vešligaj	1999–2001
	Borut Rebič	2001–2003
	Željko Vešligaj	2003–2004
	Andrej Završnik, Stane Vrbinc	2004–2005
	Stane Vrbinc	2005–2006
	Mišo Praljak	2006–2007
	Borut Rebič	2007–2008
	Mišo Praljak	2008–2009
	Uroš Mohorič	2009–
Ženski rokomet	Polde Nastran	1970–1971
	Filip Gartner	1971–1975
	Polde Nastran	1975–1976
	Jože Rakovec	1976–1981
	Andrej Kavčič	1981–1982
	Franc Lušina	1982–1991

Jože Cuderman,
fotografiran leta 1969.

Jože Cuderman

NAJLEPŠA LETA SVOJEGA ŽIVLJENJA SEM PREŽIVEL V ŽELEZNIKIH

Nesporno ste oseba, ki je v Železnikih za uveljavljanje rokometne igre naredila izredno veliko. Menda ste se aktivno ukvarjali z igranjem odbojke. Zakaj ste prešli na rokomet? Kdaj vas je pot zapeljala v Železnike? Kako ste začeli s športno dejavnostjo v našem okolju?

Izhajam iz vasi Tupaliče v občini Preddvor. Odkar pomnim, so me zanimale športne aktivnosti. Zato ni čudno, da sem se tudi izobraževal v tej smeri. Takrat je v Ljubljani obstajala triletna višja šola za telesno kulturo, ki se je kasneje reorganizirala v visoko šolo. Višjo sem študiral redno, visoko pa izredno. Odbojka je bil moj prvi šport. Igral sem jo za Triglav Kranj, ki je nastopal v 2. slovenski ligi. Hkrati sem treniral dekleta, ki so takrat igrala v enotni slovenski ligi. V zadnjem obdobju študija sem bil štipendist Občine Kranj, in ko sem doštudiral, so me poklicali tja in mi dali na voljo tri službena mesta: Preddvor, Cerklje in Železnike. Razmere v Preddvoru sem poznal, pregledal sem jih še v Cerkljah in Železnikih ter ocenil, da so pogoji v Železnikih najboljši, ker so imeli ob šoli igrišče z lešem in zelo velik hodnik v dolžini treh razredov. Odločil sem se in odšel v Železnike. V Železnikih me je presenetila svobodomiselnost ljudi, zelo liberalen pristop pri učenju, nihče ni bil mnenja, da šport ni za dekleta. V Selški dolini je vel športni duh, ljudje so se navduševali za različne športne dejavnosti. Pri svojem delu sem srečal mnogo izrednih ljudi. Kot učitelj telovadbe sem delal tako z dekleti kot s fanti in razmišljal, kateri šport je tisti, ki bi ga lahko v tem okolju uspešno igrali tako dekleta kot fantje. Nikjer v okolju nisem videl, da bi bil kdo posebej velik, tako sta odbojka in košarka odpadli, kaj kmalu pa sem opazil, da je veliko učencev eksplozivnih in tekaško sposobnih, kar pa je v rokometni igri pomembno. In odločil sem se, da bom v Železnikih skušal iz fantov in deklet narediti dobre rokometase in rokometasice. Moram pojasniti, da sem s svojim pristopom kar precej kršil takratni učni program telovadbe. Takrat so bila priporočila, da v glavnem delamo telesne vaje z elementi gimnastike (lahko tudi ob glasbi). V programu ni bilo iger z žogo. Mi pa smo delali največ z rokometno žogo, v pomladanskem in jesenskem času na zunanjem igrišču, pozimi pa na šolskem hodniku. Danes je nepredstavljivo, kako so včasih otroci ubogali. Na hodniku smo imeli telovadbo v popolni tišini, saj nismo smeli motiti tistih, ki so imeli pouk v razredih. Če se je kdaj kdo spozabil, je predvsem učitelj matematike Pavle Zajc kaj hitro odprl vrata. Zadosti je bilo, da je samo pogledal na hodnik, pa je že bilo spet vse tiho.

Kje pa ste v Železnikih prebivali? Kako je potekal vaš dan?

Najprej sem stanoval v gostilni, ki se ji je po domače reklo Pr Turk, kasneje sem bil nastanjen pri Francu Benedičiču v Logu, nazadnje pa čisto zraven šole v hiši Matevža Šmida. Bil sem eden od mnogih učiteljev v tistem času, ki smo svoje delo opravljali praktično cel dan. Zjutraj sem brez kakega zajtrka odšel v šolo, malical sem skupaj z otroki, po dopoldanskem učenju sem šel na kosilo, po kosilu pa ponovno v šolo (takrat so nekateri razredi imeli šolo dopoldne, drugi popoldne) in spet na igrišče, kjer sem do večera vadil dekleta ali fante. Na kosila in večerje sem ves čas delovanja v Železnikih hodil k Turk.

V osnovni šoli v Železnikih ste poučevali telesno vzgojo, kasneje pa celo glasbo. Zakaj ste začeli s poučevanjem glasbe?

Filip Gartner je zaključil šolanje telesne kulture in iskal službo. Igral je v rokometni ekipi, poznal sem ga in vedel, da gre za čudovito osebnost, poštenega in delovnega človeka. Takrat je v osnovni šoli glasbo učil Tone Lotrič (Fajglnov Tone), ki se je v Železnike vsak dan vozil iz Ljubljane. Želel si je v službo kje bližje Ljubljani. Ker sem kar nekaj znal tudi na glashenem področju, sem začel učiti glasbo in naredil prostor za Filipa. V dobro rokometna je bila to zagotovo prava poteza.

Trenirali ste žensko ekipo od leta 1963 do leta 1966 in moško ekipo od leta 1968 do leta 1971 in v letih 1975 in 1976. Povejte nam kaj iz obdobja treniranja deklet in fantov. Koga je bilo po vašem mnenju lažje trenirati, dekleta ali fante? So kake razlike v pristopu trenerja do enih ali drugih?

Vse, kar sem prej naučil dekleta in fante v osnovni šoli, se je kasneje obrestovalo. Ko sem bil leta 1962 na služenju vojaškega roka v Bitoli, je bilo tam športno tekmovanje, kjer je vsako republiko v določenih športih zastopalo eno mesto. Iz Slovenije je bil to Kranj. Takrat so mi odbojkarji Kranja omogočili, da sem lahko imel za ogleda tekem izhod iz vojašnice. Kranjske rokometasice so na tistem turnirju zmagale. Ko sem jih gledal, sem se zaobljubil, da bom, ko pridem nazaj v Železnike, sestavil žensko ekipo. Ko sem se vrnil, sem sestavil najprej šolsko ekipo, s katero smo z velikimi razlikami premagovali druge šolske ekipe na Gorenjskem. Ko pa smo z dekleti že vstopili v slovensko ligo in sem se moral udeležiti sestanka na Rokometni zvezi Slovenije, se najbolj spominjam tega, da so (ko so me predstavili, da sem predstavnik ekipe Selc) drug za drugim hodili k meni in me spraševali, kje so Selca in kako se do tja pride. Če se prav spomnim, smo v jesenskem delu prvega leta nastopanja v Slovenski rokometni ligi vse tekme izgubili. Čez zimo smo v Selcih v Krekovem domu imeli zelo intenzivne kondicijske priprave. V pomladnem delu smo premagali vse, tudi Izolo in Ajdovščino (slednjo

kar za 12 golov). Naslednjo sezono smo bili že najboljša ekipa.

Kar pa se tiče treniranja deklet in fantov, so velike razlike. Meni, ki sem humanist in rahločuten, so bila dekleta pisana na kožo. To sem spoznal že pri treniranju odbojke. Dekleta so veliko bolj poslušna od fantov, bolj so se pripravljena potruditi, upoštevajo dogovore, enostavno rečeno – njih se dá trenirati z mojim "mehkim" pristopom. Fantje pa včasih potrebujejo bolj strog vojaški pristop, česar pa meni narava ni dala. V letih, ko sem treniral fante, jih je bilo toliko, da smo imeli kar A, B in C ekipo. Tako so lahko praktično igrali vsi, ki so želeli. Ker takrat Češnjica niti slučajno ni bila del Železnikov, sem v eni ekipi imel fante s Češnjice in iz Selc, v drugi pa iz Železnikov. V času treniranja fantov sem zanje tudi igral, eno sezono sem bil celo drugi najboljši strelec gorenjske lige. Na domačem terenu se je to zdelo vsem povsem normalno, na gostovanjih pa sem od gledalcev večkrat kakšno slišal. Če so me klicali samo "ata", so bili še kar prizanesljivi.

Moški ekipi ste nudili strokovno pomoč že tudi v času, ko ste trenirali dekleta. To pripoveduje Miha Gartner, ki je treniral prvo moško rokometno ekipo v Selški dolini in tudi igral v njej. Kakšno je bilo to sodelovanje?

Omenil sem, da sem bil na razpolago športni vzgoji cel dan. Bil sem pripravljen pomagati vsakemu, ki je pomoč pri kaki športni dejavnosti potreboval. Povsem logično je, da sem pomagal Mihu, saj je treniral in igral rokomet.

Odločili ste se, da se leta 1967 vrnete v rodne Tupaliče. Zakaj? Treniranje deklet ste prepustili svojemu šolskemu kolegu Filipu Gartnerju. Njemu ste v poletnih mesecih večkrat nudili prostore za večdnevne temeljite priprave. Tako ste še vedno pomagali rokometašicam iz Železnikov.

V Železnikih sem preživel najlepša leta svojega življenja. Težko sem odšel. Brat, ki je bil še pri starših, je začel zidati hišo in se pripravljal, da gre na svoje. Mama me je nekajkrat prosila, naj se vrnem v domačo hišo. Ustregel sem njenim željam in se vrnil domov. Žensko ekipo sem dal v dobre roke Filipa Gartnerja, začel pa sem trenirati moške in se vsak dan vozil od doma. Na treninge sem vozil tudi tri rokometase iz Preddvora. Takrat sem bil prepričan, da bom sestavil in pripravil najboljšo ekipo na Gorenjskem.

Kaj vse ste na področju športa delali v Preddvoru?

Učil sem telovadbo in treniral rokomet. Čeprav sem že v začetku želel trenirati dekleta, me je nečak Slavko pregovoril, da sem treniral fante. Kasneje sem delal tudi z dekleti. Iz Preddvora je najbolj znana Alenka

Cuderman, ki je mlajša Slavkova sestra. Ko sem dopolnil 50 let, je prav Slavko nadaljeval moje delo, sam pa sem mu pomagal.

Dovolite še eno bolj osebno vprašanje. V Železnikih ste našli tudi svojo življenjsko sopotnico. Izbrali ste jo med rokometarji (Marjeta Veber). Menda ste jo v osnovni šoli celo poučevali. Gledano z našimi očmi, je bilo obdobje, ki ste ga preživeli v Železnikih, brez dvoma uspešno. Tudi vi ocenjujete tako?

Res je, svojo sedanjo ženo Marjeto sem učil v osnovni šoli in kasneje treniral v ženski ekipi. V kakem drugem okolju bi bile v tistih časih letele marsikatero pripombe. V Železnikih so vse sprejeli za dobro. Ne nazadnje si je tudi Filip Gartner izbral ženo Nušo iz ekipe, ki jo je treniral. Obdobje, ki sem ga preživel v Železnikih, spada med najlepši čas mojega življenja. Ker sem vse delal s srcem, sem prepričan, da imajo tudi tisti, ki so se srečavali z mano, tako kot jaz samo najlepše spomine.

Pogovarjal se je Janez Ferlan

Miha Gartner

POBUDNIK USTANOVITVE MOŠKE ROKOMETNE EKIPE

Iz ohranjenih zapisov o rokometu se dá razbrati, da ste pobudnik ustanovitve moške rokometne ekipe v Selški dolini. Lahko poveste kaj o tem?

V času šolanja na industrijski kovinarski šoli v Kranju sem tam živel v internatu. Pri kranjski Mladosti sem igral nogomet, občasno pa sem bil pri istem klubu tudi rokometni vratar. Rokometarji tega kluba so bili uspešnejši od nogometašev, saj so igrali v 1. slovenski ligi. Meni in še komu, ki smo stanovali v internatu, je tako sodelovanje prišlo prav, ker smo imeli dober razlog za odhajanje iz internata. Tako sem običajno najprej gledal trening rokometu, nato pa igral nogomet. Srečeval sem se z Janezom Bartolom, ki je vedno več pozornosti posvečal rokometu. Ko sem šolanje zaključil, sem se najprej preizkusil v nogometu. V Selcih smo skupaj spravili eno ekipo in se enkrat ali dvakrat pomerili z vrstniki iz Železnikov. Ker pa v Selcih ni bilo tako dobrih pogojev za igranje nogometu kot v Železnikih, tja pa me ni preveč vleklo (vsem je znano takratno rivalstvo med Selci in Železniki), sem nogomet opustil. Ker pa brez športa nikakor nisem mogel, sem začel zahajati na igrišče

ob osnovni šoli, kjer sem se pridružil tistim, ki so tam igrali košarko. Spominjam se, da je bil za košarko posebej navdušen Janez Demšar, ki je imel željo zbrati ekipo za igranje.

Enkrat sem po naključju v Kranju spet srečal Janeza Bartola. Nagovoril me je, naj v dolini poskušam skupaj spraviti moško rokometno ekipo. Pri igranju košarke sem soigralcem omenil, kar sem se pogovarjal z Bartolom. Tam je bil tudi učitelj Pavle Zajc, ki nas je vzpodbudil, naj to poskusimo. Najprej smo popravili precej poškodovane rokometne gole. Spominjam se, da se je pri tem popravilu s svojimi varilskimi sposobnostmi izkazal Tone Lotrič, ki je navaril kljukice za mreže, ki jih je priskrbel Pavle Zajc. In tako smo tisti, ki smo se prej zbirali pri igranju košarke, začeli igrati rokomet. Mi, ki smo bili že izven osnovne šole, sploh nismo vedeli, da se v šoli pri telovadbi učijo rokometne igre (mi se je namreč nismo). Šele ko so se nam pridružili tudi tisti, ki so zaključevali šolanje, smo kaj kmalu ugotovili, da veliko znajo.

Pavle Zajc je naredil naslednjo potezo. Poznal je nekoga iz Dupelj (ne spominjam se več ne imena ne priimka), ki je sodeloval pri organizaciji tekmovanja v gorenjski ligi. Matevža Pogačnika in mene je poslal k njemu, da mu izraziva željo o vstopu naše ekipe v obstoječo gorenjsko ligo. Možakar ni pokazal pretiranega navdušenja, ker so se mu Železniki zdeli predaleč. Da pa naju ne bi povsem odslovil, nama je obljubil igranje dveh prijateljskih tekem s Savico. Obljubo je držal, prvo tekmo smo igrali doma in jo celo dobili, saj verjetno zaradi podcenjevanja niso prišli vsi najboljši. S popolno postavo pa smo tekmo v Kranju izgubili. In prav preko te Savice (ki je prenehala nastopati) smo se kasneje uvrstili v gorenjsko ligo.

V TVD Partizan Selca so takoj po uvrstitvi v gorenjsko ligo pričeli razmišljati tudi o potrebnih kadrih. Tako je bil na tečaj za rokometnega vaditelja v Rovinj poslan Tone Lotrič. Tečaj je opravil, vendar je na koncu pristal pri nogometaših (verjetno po takrat znanem scenariju borbe med Železniki in Selci). Tudi njegov brat Janez je treniral z nami, dokler smo igrali še na igrišču za šolo, ko pa smo se preselili v Selca na Rovn, je odšel med nogometaše, kjer je bil kasneje tudi zelo uspešen. Iz naše sredine se je za rokometnega sodnika izobrazil Matevž Pogačnik, ki je po opravljenem izpitu sodil tekme v gorenjski ligi.

Kako so se odvijali treningi v tistem začetnem obdobju?

Uradno smo trenirali dvakrat tedensko od petih popoldne pa do teme, torej po sistemu, kot sem ga poznal od treniranja nogometa pri Mladosti, neuradno pa smo bili na igrišču vsako popoldne. Jasno je, da nismo igrali samo rokometna, ampak tudi nogomet in košarko.

Je res, da je bilo za mnoge igranje rokometu v začetku namenjeno kondicijski pripravi za smučarsko sezono?

Joža Benedičič je kot predsednik TVD Partizan Selca zagovarjal stališče, da je tak način prava formula tako za uspešnega smučarja kot za igralca pri igrah z žogo.

Kaj vse ste počeli v zvezi z rokometom? Do kdaj ste bili aktivni igralec?

Na začetku sem bil kar v trojni vlogi. Bil sem vodja ekipe, trener in igralec. Malokdo pa ve, da sem bil ob ustanovitvi ženske ekipe prvo leto tudi njihov trener. Takrat so dekleta začela z nastopanjem v gorenjski ligi. Ne vem natančno kdaj, mislim pa, da je bilo leta 1968, ko sem prenehal z vsemi dejavnostmi okrog rokometu. Nekaj let sem bil že poročen, pa sem bil še vedno vse popoldneve na igrišču. Začel sem razmišljati tudi o gradnji hiše. Poleg tega je prišlo do nekaterih nesoglasij – ko zdaj gledam nazaj, sem bil verjetno preveč občutljiv na kako izrečeno besedo. Začutil sem tudi, da imam premalo strokovnega znanja, saj sem dobro opazil, da ga imata bistveno več Aleš Gartner in Polde Nastran. In sem zaključil svojo rokometno zgodbo. Prenehal sem tudi smučati. Kasneje sem enkrat dve leti smučarje celo treniral, v nadaljevanju sem igral samo še nogomet na sindikalnih tekmah med podjetji.

Ste bili kaj zraven, ko se je moški rokomet leta 1994 začel ponovno rojevati?

Povabili so me na začetni sestanek. Bil sem mnenja, da morajo nov vzpon narediti bistveno mlajši od mene, zato sem tiste, ki so se lotili zahtevnega projekta, podprl samo moralno. Sin Dušan je poskušal igrati rokomet, a je po naravi bolj individualist, zato je prenehal. Sta se pa v ta sistem vključila hčerka Barbara in njen mož Vili.

Ali kdaj pridete na tekme sedanje ekipe?

Če le ne pride kaj vmes, grem pogledat domače tekme.

Pogovarjal se je Janez Ferlan

Filip Gartner

KOT TRENER LAHKO DAŠ NAJBOLJŠA NAVODILA, A REALIZIRATI JIH MORAJO ROKOMETAŠICE IN ROKOMETAŠI NA IGRIŠČU

Pri pregledovanju dokumentacije o igranju rokometu v Selški dolini se vaše ime pojavi v letu 1963 kot ime igralca ekipe Selc. Kaj vse se je zgodilo v zvezi z rokometom in vami pred letom 1963 in v nadaljnjih letih?

Ko sem hodil v osnovno šolo, v nižjih razredih v programu izobraževanja sploh ni bilo telesne kulture kot učnega predmeta. Telovadbo kot redni učni predmet smo srečali šele v sedmem in osmem razredu. Tako kot vsem takrat sta tudi meni rokometne osnove dala Marko Erznožnik in Jože Cuderman. V tistih časih so praktično vsi, ki so imeli izobrazbo s področja telesne kulture, le-to pridobivali na DIF-u v Beogradu. Za šport pa sta nas navduševala tudi Jože Benedičič, ki je vodil TVD Partizan Selca, in Janez Demšar, ki je kar nekaj znal iz orodne telovadbe. Ko sem odšel v Škofjo Loko na gimnazijo, me je prvo leto telesno vzgojo učil Lojze Gorjanc, znani strokovnjak za smučarske skoke, naslednja tri leta pa profesor Ivan Križnar. Bil sem športni navdušenec, zato je bilo povsem logično, da sem bil zraven, ko se je ustanavljala prva rokometna ekipa.

V sezoni 1966/67 že postanete trener ženske članske ekipe, ki je tekmovala pod imenom Selca. Kako je prišlo do tega dogovora?

Igral sem v moški ekipi, ko je dekleta treniral Jože Cuderman. Ker sem že imel narejena dva letnika visoke šole za telesno kulturo, so me povabili, da v osnovni šoli v Železnikih učim telesno vzgojo. Po mojem prihodu je Jože Cuderman začel učiti glasbo. To je bilo v letu 1966. Za jesensko sezono pa me je Jože Cuderman nagovoril, da sem od njega prevzel tudi žensko ekipo in jo treniral. Razlagal mi je, da načrtuje odhod v Preddvor. Tako sem začel trenirati dekleta, obenem pa sem še do leta 1970 igral za moško ekipo. Maja v tem letu sem odšel k vojakom. Pri treniranju me je nadomestil Polde Nastran. Ko sem se vrnil iz vojske, sem ekipo ponovno prevzel in jo vodil do leta 1976.

Je ta podatek o odhodu v vojsko točen? V dokumentaciji je namreč zapisano, da ste bili v sezoni 1970/1971 tehnični vodja moške ekipe, še več, obstaja fotografija ob osvojitvi 1. mesta v Gorenjski rokometni ligi, kjer ste na fotografiji z Jožetom Cudermanom in igralci.

Preden sem šel v vojsko, so že določili, da bom v tisti sezoni kot pomoč Jožetu Cudermanu. Ko sem odšel, pa je ostal sam. Iz vojske pa sem se

vrnil še pred koncem sezone, se jim takoj priključil, zato sem bil ob osvojitvi 1. mesta lahko zraven ekipe.

Kot trener ste dosegali z ekipo vsako leto sijajne rezultate. V sezoni 1972/73 (takrat že pod imenom Alpes) dekleta postanejo državne prvakinje in se uvrstijo v 2. zvezno jugoslovansko ligo. Kakšen je bil ta prehod iz slovenskega v širši jugoslovanski prostor?

2. zvezna jugoslovanska liga je bila razdeljena na vzhod in zahod. Mi smo igrali v zahodni skupini skupaj z ekipami Hrvaške ter Bosne in Hercegovine. Naše igralko so bile izredno mlade in ni jim bilo lahko. Ker so bile tako mlade, so se poleg tekmovanja v ligi kot ekipa lahko dve leti udeležile tudi zimskega mladinskega prvenstva, kjer so tekmovala ekipe s celotnega področja Jugoslavije, in sicer osem ekip kot prvakinja posameznih področij. V sezoni 1973/74 so bile v Nišu pete, leto dni kasneje pa v Banjaluki četrte. V naslednji sezoni kot mladinke niso mogle več nastopiti. Potovanja po Jugoslaviji so dekleta utrudila, a na igrišču so vedno dala vse od sebe. Rokometni strokovnjaki iz različnih republik Jugoslaviji so opazili velik rokometni potencial naših igralk, a v tistih časih še niso bili v navadi prestopi med klubi. So se pa zanimali za dekleta v zvezi z reprezentančnimi selekcijami. Spominjam se, da so obljubljali, da bo Majda Habjan zaigrala za jugoslovansko mladinsko reprezentanco. Na koncu je niso povabili, češ da premalokrat na teden trenira. Res je, da prehod od igranja v slovenskem prostoru v širši jugoslovanski prostor ni bil enostaven. Drugo leto tekmovanja v jugoslovanskem prostoru, ko je prenehala igrati ena naših najboljših rokometaric, Milena Čufar, nam je bilo sploh težko.

Največ znanja in moči pa so dekleta pridobile na vsakoletnih poletnih pripravah v Preddvoru. Tam smo cele dneve izkoristili za rokometno usposabljanje: zjutraj tek, nato dve uri treninga, po kosilu teorija, nato spet dve uri treninga. Prenočevale so kar na blazinah v telovadnici.

Dekleta, ki so igrala rokomet pod vašim vodstvom, povedo, da ste jih takrat, ko jim ni šlo in so tekmo izgubljale, znali nenaavadno motivirati, predvsem pa jim dopovedati, da tekmo lahko dobijo. Kakšen je bil vaš način vodenja tekme?

Veliko sem se naučil od Jožeta Cudermana, marsikaj sem naštudiral sam. Zelo dobro pa sem znal opaziti šibke točke nasprotnic med igro samo. V polčasu sem svojim igralkam običajno te šibke točke predstavil in jim povedal, kako naj igrajo, da te njihove slabosti izkoristijo. Vendar od tega ne bi bilo nič, če vsega dogovorjenega ne bi naredile na igrišču. In ker so velikokrat to storile, so bile uspešne. Če sem imel občutek, da so boljše od nasprotnic, sem jim to seveda večkrat povedal.

V času največjega vzpona ženskega rokometna se umaknete kot trener. Zakaj?

Potovanja so me vedno mučila. Vedno bolj sem se začel zavedati velike odgovornosti, ki jo imam. Skrbelo me je, če bi se kdaj na potovanju naredila kakšna nesreča. Zato smo se dogovorili, da z delom začne Jože Rakovec. Verjetno bi, če bi nadaljeval, čez čas nastopil še kak drug razlog. Ko sem prenehal trenirati članice, sem več let treniral kadetinja, tako v šoli kot izbrano ekipo. Tekmovale so na osnovnošolskih prvenstvih in v kadetski ligi.

Kako ste se kot učitelj telesne vzgoje in kot ljubitelj rokometne igre počutili, ko je v Železnikih rokometna igra tako moških kot žensk izginila s prizorišča?

Ni bilo kaj, Portoroški sklepi so takoj uničili moški rokomet. Ženski je resda še dolgo vztrajal v Škofji Loki. V Železnikih bi zagotovo preživel, če bi bila pravočasno zgrajena dvorana. Tu se ni dalo ničesar storiti. Samo primer: kadetinja niso hotele hoditi v Loko ne na treninge ne na tekme in so preprosto druga za drugo odšle.

Ko so se največji rokometni navdušenci domenili, da v Železnikih ponovno obudijo rokometno igro, so se hitro spomnili na vas. V sezoni 1997/98 ste začeli trenirati starejše dečke. Kako se je to zgodilo?

Popolnoma sem razumel, da so želeli, da jim pomagam. Kot učitelj telesne vzgoje v šoli sem osnovnošolce vedno pripravljaval za šolska tekmovanja. Tako sem vedel, kdo med temi mladimi je nadarjen. Kot ekipo pa sem dečke začel trenirati, ko je Rokometna zveza uveljavila pravilo, da sme v 2. slovenski ligi članska ekipa nastopati le, če ima tri selekcije. Zdaj, ko so člani v 1. B ligi, je zahteva za štiri selekcije.

Smo v letu 2009. Mnenja ste, da ste pomagali pri projektu ponovnega vzpona rokometna v Železnikih in da so zdaj na vrsti mlajši. Je to res?

Dogovorili smo se, da bom pomagal Jaku Kavčiču pri vadbi mini rokometna in vskočil kot trener, če bo kdo manjkal. Bom pa sledil tudi novostim, udeleževal se bom seminarjev, tako da mi bo licenca trenerja ostala.

Gospod Filip Gartner, hvala za vaše odgovore in veliko zadovoljstva ob spremljanju svojih rokometnašev.

Pogovarjal se je Janez Ferlan

Milena Čufar iz časa igranja.

Milena Čufar

NAJBOLJŠA STRELKA V SLOVENSKI ROKOMETNI LIGI ZA SEZONO 1969/70

Kdaj ste se prvič srečali z rokometno igro?

Spominjam se, da smo se v osnovni šoli mnogi navduševali nad rokometno igro. Osnove smo se učili pri telesni vzgoji, za igro pa so nas tako navdušili, da smo vsak prosti čas izkoristili za to igro. Jože Cuderman je bil tisti, ki nam je znal to igro tako predstaviti, da smo jo vzljubile. Delo je zelo uspešno nadaljeval Filip Gartner. Igrala sem že v šestem razredu osnovne šole, trenirali in tekmovali smo na lešatem igrišču za šolo.

Kako ste prišli v prvo ekipo?

Bila sem ena tistih, ki so nas zbrali v prvo ekipo, ki naj bi igrala na gorenjskem področju. To je bilo leta 1963, stara sem bila šele 15 let. Spominjam se, da smo dobile prve drese, na katerih so bile samo številke, prve trenirke pa nam je kupila Veletrgovina Loka, zato je bil na njih tudi njihov napis in znak.

Mnogi vas imajo še danes pred očmi, kako ste bliskovito nasprotnicam prestregli podajo in zdrveli v protinapad, kjer se vas ni dalo uloviti. Kako ocenjujete te svoje sposobnosti?

Vedno sem znala hitro ugotoviti, po katerih uigranih variantah si nasprotnice podajajo žoge. Bila sem eksplozivna in pri teh stvarih sem bila res uspešna. Ker sem tudi hitro tekla, so me nasprotnice ujele le, če nisem najbolje prestregla žoge. Čeprav nisem ravno zelo velika (168 centimetrov), sem veliko golov dosegla z dobrim odzivom preko bloka.

V sezoni 1969/70 ste bili najboljša strelka Slovenske rokometne lige. Nasprotnicam ste zabili 102 gola. Ste za tak doseg prejemali kako priznanje zveze ali kluba?

Sploh se ne spomnim tega, da bi bila kdaj najboljša strelka slovenske lige, to zdaj verjetno slišim prvič. Če bi za to dobila kako priznanje, bi že vedela. Verjetno takrat za take dosežke niso dajali posebnih priznanj. Res ne vem nič o tem.

Nekatere najboljše igralko je v svoje vrste zvalila ljubljanska Olimpija? So vas kot eno najboljših igralk v Selški dolini kdaj vabili tja? Osebno se z mano ni nikoli nihče o tem pogovarjal - niti kdo iz Olimpije niti iz katerega drugega kluba. Sem pa kasneje izvedela, da so v Lokomotivi iz Zagreba želeli, da zaigram zanje, vendar pri pogovorih z upravo našega rokometnega kluba niso bili uspešni.

S katero sezono ste zaključili svojo igralsko kariero?

V letu 1974 sem svojo igralsko kariero zaključila zaradi materinstva. Sem pa vedno rada hodila vzpodbujat vse tiste, ki so igrale z mano ali pa so se iz mladinskih vrst uvrstile v ekipo. Rokomet imam rada še danes.

Veliko ste potovali po nekdanji Jugoslaviji. Imate na kakšno mesto posebne spomine?

Pri prvih daljših potovanjih mi je bilo pri vožnji z avtobusom vedno slabo, pozneje je to minilo in uživala sem ob spoznavanju novih krajev, ljudi in navad. Moram pohvaliti tudi vse tiste, ki so se v tistem času trudili z organizacijo. Skupna večerja je bila za nas lepa nagrada za zmago. In ker smo se dobro razumeli, so spomini na tiste čase samo lepi.

Se vam je kdaj dogodilo kaj, kar vam je posebej ostalo v spominu?

Zanimivosti je več. V Selcih in Železnikih se je kar nekajkrat zgodilo, da se je liga pričela, dan ali dva pred tem pa je zapadel sneg. Po navadi je v take razmere prišla igrati še kaka ekipa iz morskih krajev. Sploh niso verjeli, da se bo tekma odigrala. Spomnim se, da se nekoč snega enostavno ni dalo odstraniti do konca. Za obe ekipe smo najeli kombije in tekmo šli odigrati v Kranj.

Nekoč se mi je na tekmi slovenske lige dogodilo, da mi je od športnega čevlja odletel celoten podplat. Pobralla sem ga in ga nehote zalučala kar med gledalce ter bosa igrala naprej. Čez čas je sodnik dosegel, da me je trener zamenjal. Spominjam se, da si je svojo obutev sezula soigralka z enako številko obutve in mi jo dala, sama pa potem ni mogla več igrati.

Po končani karieri vas ne zasledimo več v nobeni povezavi z rokometom. Zakaj?

To je povezano z mojo naravo. Kot igralka sem bila vedno navajena poslušati napotke, skušala sem narediti tako, kot so me naučili, in izvesti tisto, kar smo se skupaj domenili. Nisem pa tip človeka, ki bi znanje, ki sem ga pridobila, znala dobro posredovati drugim, še manj pa da bi se ukvarjala s kako organizacijo. Znala pa sem igralko med tekmo bodriti, da so dobile dodatno energijo za zmago.

Moški rokomet v Železnikih spet žanje uspehe. Bi se dalo obuditi tudi ženskega?

Verjetno bi se dalo, a ne čez noč. Take stvari se morajo začeti v osnovni šoli. Če se bo nekdo od učiteljev telesne vzgoje na centralni osnovni šoli odločil, da motivira dekleta na način, kot sta to znala Jože Cuderman in Filip Gartner, se lahko z dekleti ponovno začne. Če pa takega zanesenjaka ne bo, težko pričakujemo nekaj podobnega, kot se je zgodilo takrat, ko je rokometno igro vzljubila naša generacija.

Imate kak napotek za zdajšnji rod rokometišev in vseh, ki se za uspešnost rokometu trudijo v RD Alples?

Opažam, da se ogromno ljudi trudi okoli moških rokometnih selekcij. Sama si želim, da v prvi ekipi Alplesa igra čim več doma vzgojenih rokometišev, čeprav se zavedam, da to ni enostavno. Bo jih pa vedno več, če bo rokomet kot prvenstveno igro gojila osnovna šola. Zdaj, ko imamo športno dvorano, naj vsi, ki se trudijo, vztrajajo.

Pogovarjal se je Janez Ferlan

Jože Rakovec

TRENER ŽENSKE EKIPE, KI JE DOSEGLA NAJVEČJI USPEH V ZGODOVINI

Vi ste eden tistih, ki ste bili tako igralec kot trener. Kako se spominjate prvega stika z rokometno žogo?

Drugega športa razen nogometa in sankanja v tistih časih v tem okolju ni bilo. Filip Gartner je bil v osnovni šoli v Železnikih učitelj telesne vzgoje in je svoje navdušenje nad rokometno igro podajal vsem učencem. Prva leta šolanja sem obiskoval šolo v Selcih, leta 1965 pa sem v 6. razred osnovne šole prišel v Železnike, kjer je bilo zadaj za šolsko stavbo rokometno igrišče iz leša. Istega leta so v Selcih pričeli z izgradnjo rokometnega igrišča. Pri delu smo pomagali prav vsi: osnovnošolci, kadeti, zbrani v ekipi Selca B in člani, ki so bili po večini vsi srednješolci. Tako šolske kot vse omenjene ekipe je vodil Filip Gartner.

V sezoni 1969/70 sem začel igrati v članski ekipi. To ekipo je to sezono treniral Filipov bratranec – Aleš Gartner. Na Gorenjskem so se v tistem času bile prave rokometne bitke med ekipami Šeširja, Žabnice, Križ in Dupelj. Tekme si je ogledalo tudi do 400 gledalcev. Iz tistih časov mi je posebej ostalo v spominu, kako se je v sezoni 1970/71 odvijala bitka, kdo bo prvak v gorenjski ligi, med Alplesom in Šeširjem. Prav v zadnjem krogu se je v Selcih odločalo, kdo bo prvi. Rokometiši Šeširja so ob prihodu v Selca svojim navijačem obljubili, da bodo šli nazaj v Škofjo Loko peš, če jih Selca premagajo. Ko so tekmo s 16 : 15 izgubili, so obljubo izpolnili.

Igral nisem v sezoni 1972/73 zaradi služenja vojaškega roka. Po Alešu Gartnerju je člansko ekipo vodil trener Niko Markovič. V letu 1975, ko je ekipo vodil Jože Cuderman, sem aktivno igralsko kariero zaključil (hkrati z mano sta se poslovila tudi Janče Habjan in Miro Krek). Ostali so

mlajši igralci in ta ekipa je bila dobra osnova za bodoči moški rokomet. Takrat so strokovnjaki govorili, da je jedro ekipe največji potencial na Gorenjskem. To ekipo sem tudi treniral, žal samo eno leto, saj so bili leta 1976 sprejeti uničujoči Portoroški sklepi, ki so v osnovi po regijah določili športne centre in uničili perspektivno rokometno dejavnost v Železnikih.

Kakšno vlogo ste imeli kot igralec? V katerih tekmovanjih ste nastopali? Koliko let ste bili aktivni igralec?

Bil sem levi zunanji igralec, večkrat pa sem igral tudi na sredini kot organizator igre. Igral sem najprej v gorenjski ligi, potem pa do konca igral-ske kariere v ljubljanski conski ligi – aktiven igralec sem bil sedem let, rekreacijsko pa sem se z roketom ukvarjal do ponovne vzpostavitve ekipe, ki se je prijavila za ligaško tekmovanje. Vsi ljubitelji rokometna smo se takrat zbirali v ŠD Laguna.

Kako ste prišli do trenerske vloge? Je bilo takrat treba pridobiti licenco za trenerja? Trenirali ste tako moško kot žensko ekipo. Povejte nam kaj o tem.

Najprej sem treniral moško ekipo. Mene in Jančeta Habjana je vodstvo RD Alplesa dalo na izobraževanje za trenerja rokometna. Naziv trenerja rokometna sva si pridobila v letu 1975. Žensko ekipo sem treniral, ko je igrala v 2. zvezni jugoslovanski ligi. Prevzel sem jo od Poldeta Nastrana leta 1976 in jo treniral do leta 1981.

To leto je še bilo dovoljeno v 2. ligi igrati na zunanjih asfaltnih igriščih, ker pa se je že vedelo, da se v naslednji sezoni v tem rangu tekmovanja igranje seli in dvorane, smo nekatere tekme igrali na našem zunanjem igrišču, nekatere pa v dvorani Poden v Škofji Loki. Ko se je leta 1982 igralo samo še v dvoranih, sem se poslovil od rokometna, moje delo pa je nadaljeval Andrej Kavčič. Od takrat dalje sem treniral državno reprezentanco v sankanju na umetnih progah – priprave za olimpijske igre v Sarajevu. Moj največji uspeh z dekleti Alplesa je bila leta 1979 uvrstitev v 1. B jugoslovansko ligo, potem ko so postale republiške prvakinja. V času mojega dela so dekleta Alplesa dvakrat postala tudi pokalne prvakinja Slovenije.

Kakšna je bila vaša vloga pri ponovni oživitvi rokometna v Železnikih, ko se je leta 1994 ustanovila moška ekipa?

Najprej nas je vse, ki smo kdaj rokomet igrali ali trenirali, združilo ŠD Laguna. Sestavili smo ekipo in igrali. Spomnim se, da smo se kasneje po nekem rekreativnem igranju pogovarjali (zraven sta bila še Srečo Rehberger in Matjaž Jelenc), da je treba narediti dve potezi: pritisniti na Občino Železniki, da začne aktivnosti za izgradnjo športne dvorane,

hkrati pa dobiti večja sponzorska sredstva. Ker je bilo podjetje Alples vedno zaščitnik rokometu, smo se odpravili k direktorju Marku Tršanju in prosili za sponzorstvo. Bili smo uslišani. Tako smo lahko kot prvaki gorenjske lige zaigrali v 2. republiški ligi. Trenirali smo na odprtem asfaltnem igrišču za sedanjo športno dvorano in uporabljali garderobe v telovadnici osnovne šole. Pri delu nas je gnala misel, da so se tudi stvari v zvezi z izgradnjo športne dvorane premikale v pravo smer.

Zdaj, ko prihajate na tekme kot gledalec, opazujete igro in vodenje trenerja s klopi. Se kdaj zalotite v razmišljanju, da bi to in ono vi postorili bolje?

Lahko je sedeti na tribuni in biti pameten. Predvsem pri vseh selekcijah pogrešam poudarek na vzgoji, igralci premalo poslušajo trenerja. Druga pomembna stvar je športno življenje. Včasih je bilo nepojmljivo, da rokometiš kadi. Tako je moje mnenje, zavedam pa se, da je nivo discipline padel prav na vseh področjih.

V času vašega igranja in treniranja se je verjetno pripetilo tudi kaj zanimivega, nenavadnega. Vam je ostalo v spominu kaj takega?

Ko smo igrali z dekleti v Teranu v Italiji in osvojili ženski mednarodni turnir, so nam tam posvetili neverjetno pozornost. V tistih dneh smo tam dobili veliko prijateljev. Z nekaterimi se srečujemo še danes. Prav v času tistega tekmovanja je bilo v Italiji veliko pomanjkanje bencina. Ko nam ga je zmanjkalo, smo pešočili do prve kmetije in ga izprosili. Verjetno pa nam je vsem v spominu ostalo igranje v dvorani na Gripah v Splitu. V času, ko so naša dekleta doma še igrala na zunanjem asfaltnem igrišču, so tam stopila na parket dvorane, ki je lahko sprejela 10 tisoč gledalcev.

Kako vidite prihodnost rokometu v Železnikih?

Moški rokomet je zagotovo na pravi poti. Več poudarka pa bi tej igri morala dati osnovna šola (tako kot v času Jožeta Cudermána in Filipa Gartnerja). Tam bi se ustvarjala baza, ŠD Alples pa mora posvetiti posebno pozornost delu z vsemi selekcijami, od najmlajših pa do mladincev. Le kakovostna mladinska ekipa bo lahko dobra osnova za člansko ekipo. Pogoje imajo zdaj vsi idealne. Mislim, da trenutno še niso ustvarjeni pogoji, da bi dobili žensko ekipo. Tudi tu mora dati osnovna šola prvi zagon. Tako pri fantih kot dekletih je resnično najpomembnejše dobro sodelovanje med osnovno šolo in RD Alples.

Pogovarjal se je Janez Ferlan

Anton Kemperle

DOLGOLETNI PREDSEDNIK ROKOMETNEGA DRUŠTVA ALPLES

V Selški dolini sta obstajali dve društvi, ki sta gojili športne dejavnosti. To sta bili TVD Partizan Selca in TVD Partizan Železniki. Obe društvi sta iz leta v leto povečevali obseg dejavnosti in obe društvi sta zašli v finančne težave. Takrat je podjetje Alples z direktorjem Janezom Šterom postalo pobudnik ustanovitve novih društev, direktor je prepričal še vodilne ljudi v takratni Iskri, da si podjetja razdelijo športe in jih financirajo. Alples je tako prevzel leta 1970 smučarske teke, rokomet in nogomet.

Na tak način so se tudi zaključili nesporazumi med obema društvoma, ki so nastajali predvsem zaradi ukvarjanja z istimi športnimi dejavnostmi na premajhnem prostoru. Pri rokometni dejavnosti je bil v ta namen k sodelovanju povabljen trener Niko Markovič ter nekaj igralcev iz Gorice in Celja. Vse je bilo usmerjeno v to, da se pospeši razvoj rokomet v dolini. V takratni občini Škofja Loka je bil rokomet bolj razvit v Železnikih kot pa v Škofji Loki. S poslušom za šport med vodilnimi v podjetju Alples je predvsem ženski rokomet dobil dodatni zagon.

Prvi predsednik RD Alples je postal Anton Kemperle, ki je društvo vodil do leta 1986. Za njim je en mandat vajeti v roke prevzel Ivan Fajfar. V času vodenja Antona Kemperla so bili na področju rokomet najboljši aktivni France Pfajfar, Miro Podrekar in Dušan Hafner. Uspehi deklet v različnih kategorijah so bili res izredni. Ko pa se je v Ljubljani pojavila finančno močna Olimpija, so se stvari začele spreminjati, saj je Olimpija začela prevzemati Alplesove najboljše igralke.

Anton Kemperle je po odhodu iz Alplesa (leta 1989) aktivno deloval v Škofji Loki pri ženskem rokometnem klubu.

Zapis je pripravil Branko Bertoncelj

Janez Šter

ŠPORTNI NAVDUŠENEC VSE ŽIVLJENJE

Janez Šter je še zelo mlad začel prevzemati odgovorne naloge, saj še ni bil polnoleten, ko je postal predsednik ŠD Duplje pri Trziču. Kot športni navdušenec je v času vodenja Alplesa podpiral različne športne aktivnosti mladine v Selški dolini.

Alples je v tistem obdobju širil prodajo tako v Sloveniji kot v ostalih republikah takratne Jugoslavije, ime Alples je promoviral tudi preko športa, kar mu je uspelo predvsem preko ženskega rokometu.

Ker je hotel rokomet kakovostno dvigniti na višji nivo, je tudi zaposlil Aleša Gartnerja kot prvega profesionalnega trenerja v RD Alples (Aleš je treniral moške, kasneje je bil za ženske kot prvi profesionalno zaposlen tudi Filip Gartner). Marsikdo ne ve, da je žal prezgodaj pokojni Aleš diplomiral iz telesne vzgoje, in sicer na temo rokomet. Nad njegovim pristopom je bil Janez Šter navdušen, saj se je Aleš že takrat izkazal s pravim profesionalnim pristopom do treniranja. Njegova poročila so bila natančna in opremljena z vsemi potrebnimi statističnimi podatki. Janez Šter je kar čutil, da je to prava pot razvoja rokometu v Železnikih.

Trdno je prepričan, da so bila sredstva, ki so jih vložili v rokomet, predvsem z žensko ekipo vrnjena skozi promocijo znamke Alples.

Povsem se zaveda, da so uspeli zato, ker je imel okoli sebe ljudi, ki so v njegovo filozofijo zaupali, posebej pa izpostavlja Antona Kemperla, ki je bil gonilna sila društva mnoga leta.

Zapis je pripravil Branko Bertonec

Jože Demšar

STEBRI ZA DVORANO, KI SO SAMEVALI 20 LET, LE NISO OSTALI SPOMENIK

V letih od 1975 do 1983 ste bili direktor Alplesa, podjetja, ki je v Selški dolini finančno podpiralo roketmet. Pred vami je bil direktor Janez Šter, na čigar pobudo se je sponzorstvo začelo. Kako je potekala povezava z roketmetom v času vašega vodenja podjetja Alplesa?

Tako kot pod vodstvom Janeza Štera je bil za vse v zvezi z roketmetom zadolžen Tone Kemperle. On je bil pravi roketmetni privrženec. Imel je vso mojo podporo in vzpodbudo, kajti tudi sam sem se zavedal, da ljudje v naših krajih poleg perspektivnega dela potrebujejo tudi šport in kulturo. Vedno sem bil na tekočem, kaj se pri roketmetu dogaja, saj me je Tone obširno obveščal. Navdušeni smo bili, ko se je Alplesa zaradi uspehov roketmetašev, še posebej pa roketmetašic, začel pojavljati v vseh medijih. V kolektivu sem vedno vzpodbujal subvencioniranje športa.

V letih 1975 in 1976 je bil v Selški dolini v največjem vzponu tako moški kot ženski roketmet. Število registriranih igralcev in igralcev je bilo največje, iz tega obdobja beremo članke v Gorenjskem glasu o izredno perspektivni moški ekipi iz Železnikov in ravno v tistem času sprejmejo pogubne Portoroške sklepe, ki so igranje moškega rokometna v Železnikih na hitro uničili. Ženski se je boril naprej. Kako ste to doživljali?

O tem, da želijo ekipne športe razdeliti regionalno, se ni kaj dosti govorilo, kar zgodilo se je. Tu nismo imeli nobene moči. Glede razvoja rokometna v Železnikih smo imeli jasno vizijo. V Dašnici smo že uredili zunanja igrišča in povsem jasno nam je bilo, da moramo zgraditi dvorano za roketmet. Na mojo pobudo je bil ustanovljen odbor za izgradnjo dvorane. Odbor je vodil Tone Kemperle. Za te namene smo že odkupili zemljo, dogovorjeno je bilo, kako do tja zgradimo toplovod, in prav na mojo zahtevo so ob koncu izdelave zunanjih igrišč zgradili tudi že stebre za dvorano. Te stebre, ki so v Dašnici samevali na leta, so poimenovali Demšarjev spomenik. Graditi smo nameravali po enakem sistemu, kot smo že zgradili bazen (samoprispevek v celotni KS Železniki, subvencije podjetij s kasnejšimi ugodnostmi pri uporabi, občinska sredstva). Glavni razlog, da do izgradnje ni prišlo, je nasprotovanje takratne skupne Občine Škofja Loka. Že to, da smo zgradili bazen, so komaj prenesli, da pa bi v Železnikih imeli športno dvorano prej kot v Škofji Loki, je bilo pa že preveč. Tudi nekateri funkcionarji iz naše doline, ki so delali v Škofji Loki, so bili mnenja, naj bo najprej zgrajena dvorana v Škofji Loki. Nič ni

pomagalo prepričevanje, da so dekleta Alplesa edina, ki v 2. jugoslovanski ligi ne morejo doma igrati v dvorani. Da bo, če ne zgradimo dvorane, po moškem rokometu zamrl še ženski, nam je bilo popolnoma jasno. In to se je kasneje tudi zgodilo.

Ženska ekipa je nekaj let še žela uspehe. Nekaj vaših spominov iz tistega časa.

Večina tekem je bila ob koncu tedna. Tako se je vsak nov delovni teden pričel s pogovori o rokometu. Dekleta, ki so igrala rokomet pod znamko Alples, smo imeli kar za sestavni del podjetja. Veliko lepih trenutkov so nam uprizorila s svojimi uspehi.

Številni ljudje po Sloveniji in tudi v drugih delih nekdanje Jugoslavije ime Alples poleg kakovostnega pohištva povežejo tudi z rokometom. Dokaz več, da je sinergija kakovosti izdelka in kakovostnega športa korist za podjetje in šport. Kaj na to pravite vi, ki ste učinke lahko spremljali?

Blagovna znanka je največ vredna, več kot vsi stroji v podjetju. Če pa jo znaš še promovirati skozi kakovosten šport, je to še več vredno. Naši poslovni partnerji, ki so prihajali k nam, so bili vsi po vrsti presenečeni: če so še nekako razumeli, da podjetje deluje v tako majhnem kraju, jim nikakor ni šlo v račun, da imamo rokometno ekipo s samimi domačimi igralkami, ki igrajo v 2. jugoslovanski ligi.

Stebri za dvorano, kot ste rekli, vaš spomenik, so v Dašnici samevali še nadaljnjih 20 let. Na njih je bil zapisan grafit: tukaj ne bo nikoli dvorane. Kako si to razlagate?

Ko je za mano vodenje podjetja prevzel Stane Čadež, sem ga vzpodbujal, da z akcijo za izgradnjo dvorane poskuša še enkrat. Ko pa sem odšel v Avstrijo, sem preveč izgubil stik z domačimi dogajanci. Verjetno pa je po zatonu ženskega rokometu usahnila tudi velika želja po izgradnji dvorane. Povsem logično pa je bilo, da je po nastanku samostojne Občine Železniki prišla želja po izgradnji športne dvorane. In to željo so spet obudili prav rokometasi. Zelo vesel sem bil, ko so jo začeli graditi, še bolj pa, da so se projektanti potrudili in stebre, zgrajene pred 20 leti, uporabili.

Rokometni zanesenjaki so rokomet v Železnikih spet obudili. Dvorano zdaj imamo. Podjetje Alples ponovno podpira rokomet. Ali kaj spremljate dogajanja okoli rokometu?

Rad imam šport, posebej pa sem vesel, da se je k nam vrnil rokomet. Seveda spremljam dogajanja in sem vesel vsakega uspeha. Da pa je podjetje Alples ponovno tesno povezano z rokometom, je zaslug sedanjih

ljudi v vodstvu podjetja, ki imajo podobno filozofijo, kot smo jo takrat imeli mi.

Bi v zvezi z roketom želeli še kaj dodati?

Mnenja sem, da je v sedanjih časih za mlade še veliko bolj pomembno, da so vključeni v razne aktivnosti, kot nekdaj. In tisti, ki se trudijo pri vseh Alplesovih roketnih selekcijah, opravljajo dobro delo. Mlade je preprosto treba odvrniti od stranpoti in tisti, ki se je izmislil slogan, da je "žoga najboljša droga", ima še kako prav.

Pogovarjal se je Janez Ferlan

Viko Drol

MOJSTER V IZDELAVI PLAKATOV S ŠABLONAMI

Viko Drol je prav tako eden tistih, ki se je vpisal med velike privržence rokometu. Uradno je bil pri TVD Partizan Selca blagajnik (pri tem delu mu je pomagala žena Cilka), sicer pa je počel mnogotere stvari, povezane z roketom. Začel je leta 1961. V letih, ko so ekipe Selc pričele s tekmovanji, je bil pravi mojster v izdelavi dobrih plakatov (izdeloval jih je ročno s šablonami). Pri delu mu je pomagal Anton Potočnik. Vse izdelane plakate je po dolini tudi razobesil. Njegov izdelek je bil tudi semafor za prostoročno menjavo števil, ki je bil v uporabi dolga leta (iz uvidevnosti je na prvo mesto postavil gostujočo ekipo, na drugo pa domačo – danes bi temu rekli "ameriški način").

Najbolj so se mu vtisnili v spomin časi, ko so v Selcih prav zaradi rokometu delali nov most čez Soro proti Rovnu. Star most je bil pokrit s streho (podoben tistemu, ki še vedno preko Sore vodi s Češnjice v Prinčev log), zato so najprej podrli streho. Vse dobre deske so uporabili pri izgradnji garderob. Ko so bile garderobe izdelane, se je lotil barvanja lesa. Ostalo mu je samo še nekaj kvadratnih metrov v špicu pod streho, ko so mu povedali novico, da sta se združila TVD Partizan Selca in TVD Partizan Železniki. To ga je tako ujezilo (tako kot na mnogih drugih področjih se je tudi med TVD Partizan Selca in TVD Partizan Železniki bil boj), da je prenehal z barvanjem in tistega dela ni nikoli nihče pobarval do konca.

Kot vedno so bile tudi takrat težave s financiranjem. Vsa društva z nazivom Partizan so bila financirana s strani občine, tako tudi TVD Partizan Selca s strani Občine Škofja Loka. V tistem času je na področju celotne Jugoslavije prevoze za šport pokrival t. i. Ferijalni savez, prispevek k

prevozu pa so dajali tudi navijači, ki so zapolnili avtobus. Kljub temu, da so za podpiranje rokomet v Selcih organizirali tudi veselice (včasih se je z izvedbo veselice kar dalo zaslužiti), je bilo denarja vedno premalo. V največjo finančno krizo pa so zabredli, ko so gradili igrišče. Občina Škofja Loka jim je obljubila, da jim bo pokrila del sredstev, pa jih ni. In zaradi neplačanih obveznosti sta Viko Drol in Jože Benedičič (bolj znan kot Maluzov Joža) dobila celo nalog za zapor. Viko Drol se je domislil, da gre prosit za pomoč takratnega selškega župnika Pavleta Kržišnika. To je tudi storil. Očitno je župnik športne dejavnosti cenil kot prave za mladino, ponudil pomoč in plačal zapadle obveznosti. In zamislite si, kako je v tistih komunističnih časih odmevala taka poteza.

Viko Drol pripoveduje, da je bil gonilna sila vsega, kar se je dogajalo okoli rokomet v Selcih, Jože Benedičič, ki je bil takratni predsednik TVD Partizan Selca. TVD Partizan je sicer pokrival vse športe, vendar je bil rokomet glavna prioriteta.

Spominja se tudi, kako so pri vseh igralkah in igralcih rokomet, ki so športno obutev dobili v klubu, pazili, da so opremo uporabljali samo za treninge in tekme, nikakor pa ne še za druge športne dejavnosti.

Take uspehe ekip pa Viko pripisuje dejstvu, da so vsi vse delali s srcem, s polno energije in volje, drug za drugega. Za opravljeno delo so prejeli resnično zadoščenje ravno z uspehi rokometišev in rokometišic.

Zapis je pripravil Srečo Rehberger

Tanja Polajnar

NAJBOLJŠA ROKOMETAŠICA V ZGODOVINI

Kdaj ste se srečali z rokometno igro, kdo vas je navdušil? Kako se spominjate tistih prvih začetkov?

Čisto prve rokometne korake sem sicer naredila v Škofji Loki, kjer smo živeli do mojega desetega leta, nato pa smo se preselili v Železnike, kjer sem pričela obiskovati šesti razred osnovne šole. Večino šolskih ur telesne vzgoje smo se učili rokometnih prvin pod okriljem profesorjev športne vzgoje Filipa Gartnerja in Leopolda Nastrana. Takrat so bila organizirana tako tekmovanja med razredi na naši šoli kot tudi tekmovanja med šolami. Sama sem že dokaj hitro zrasla do današnje višine, zaradi česar sem bila druga največja v razredu, kar mi je sicer koristilo pri rokometu, na šolskih plesih pa ne. Trenirala in igrala sem v vseh selekcijah Rokometnega društva Alpes, tako da sem bila večino časa po pouku na igrišču oziroma na treningih.

V katerih sezonah in v katerih selekcijah Alplesa ste igrali? Kdo vam je podal največ rokometnega znanja?

Kot sem že omenila, v nižjih selekcijah Filip Gartner, v članski ekipi pa sem debi oziroma krst doživela pod taktirko takratnega trenerja Jožeta Rakovca. Članska ekipa Alplesa je uspešno tekmovala v 2. zvezni jugoslovanski ligi, ki je bila zelo kvalitetna (po mojem mnenju močnejša kot današnja 1. slovenska liga – z izjemo Krima), kmalu pa se je prebila v 1. B zvezno jugoslovansko ligo. Igrale smo na asfaltnem igrišču v Dašnici in se kmalu preselile v novozgrajeno športno dvorano na Podnu. Sicer nas je to malo oddaljilo od naših navijačev, vendar pa so nas pravi prišli vzpodbujati tudi na tekme v Škofjo Loko. Člansko ekipo je v sezoni 1981/82 prevzel Andrej Kavčič, ki je sestavil ekipo iz različnih generacij, ki so uspešno sodelovale v takratni 2. in 1. B zvezni jugoslovanski ligi.

Kmalu so vaš talent opazili strokovnjaki iz Slovenije in širše Jugoslavije. Kako je prišlo do prvih dogovorov, da odidete v kakovostnejše sredine?

Po končani osnovni šoli sem bila že kar standardna igralka članske ekipe Alplesa in glede na mojo mladost ter določeno perspektivnost se je povečalo zanimanje s strani predstavnikov drugih klubov. Najbolj so bili vztrajni predstavniki RK Split, ki so osebno prišli na razgovor o morebitnem prehodu v njihov klub. Kljub mladosti me je oče podpiral pri moji odločitvi in podpisala sva že pristopno izjavo, ki pa smo jo po tehtnem družinskem premisleku preklicali. Vedeli smo, da če bom vztrajala in pridno trenirala, to ne bo zadnja ponudba. Tako sem ostala doma

in nadaljevala z igranjem v ŠD Alples in seveda zaradi kakovosti tudi v reprezentancah nižjih selekcij, kot so pionirska, kadetska in mladinska.

Zaradi t. i. Portoroških sklepov v športu so se izoblikovali centri, v katerih so načrtno koncentrirali perspektivne športnike iz posameznih panog iz cele Slovenije. Tako na primer je bil za ženski roket glavni center Ljubljana – RK Olimpija, pa čeprav je bil takrat RD Alples veliko boljši klub tako glede rezultatov kot tudi organizacijsko, za kar je imel veliko zaslug glavni sponzor podjetje Alples in še danes neutrudni športni delavec Tone Kemperle.

V sezoni 1983/84 sva z Danico Benedik iz Alplesa prestopili v Olimpijo in zasedle smo 5. mesto v 1. zvezni jugoslovanski ligi. Olimpija je bila ekipa, ki so ji vsi v Jugoslaviji napovedovali svetlo prihodnost. Vendar je imel klub premalo izkušenj na področju "balkanske kuhinje", kar je pomenilo veliko vplivanja na sodnike, delegate ... Bile smo stalno nekje pri vrhu tabele, a Olimpiji veliki met, to je osvojitve naslova državnih prvakinj Jugoslavije, ni nikoli uspel. Ekipo smo sestavljale predvsem dijakinje in študentke, ki smo igrale in trenirale s srcem. Denarja ni bilo veliko, za kakšno pico in mesečno vozovnico. Trenirale smo zelo veliko, saj je Leopold Jeras (Majč) od nas zahteval absolutno kondicijsko pripravljenost, hkrati pa je bila tudi huda konkurenca za igralna mesta.

V Olimpiji sem igrala na mestu desne zunanje igralke, kar za desničarja ni bilo ravno perspektivno mesto. Kmalu sem dobila povabilo v mladinsko jugoslovansko reprezentanco, ki jo je takrat vodil profesor Josip Samaržija, ki še danes velja za veliko ime med rokometnimi strokovnjaki. Skupaj s soigralkami iz Belinke Olimpije Sonjo Čotar, Tanjo Čefarin, Majo Goljar in Ado Boštjančič smo tvorile okostje takratne mladinske jugoslovanske reprezentance. Že prvo skupno akcijo na mladinskem balkanskem prvenstvu v Somboru smo kronale z zlatom. Na balkaniji sem slučajno zaigrala na mestu krožne napadalke, ker se nam je na treningu poškodovala prva "pivotka", in se neverjetno znašla, zato je profesor Samaržija predlagal Olimpiji, naj me prestavi na to igralno mesto. In dejansko se lahko zahvalim nesrečnemu naključju, poškodbi soigralk, da sem v nadaljevanju kariere uspela, kajti na mestu desne zunanje igralke ne bi bila konkurenčna v mladinski, še manj pa v članski reprezentanci.

V katerih klubih ste vse igrali, v katerih sezonah? Kateri so bili največji uspehi ekip, v katerih ste igrali? Pri katerih lovoriakah ste bili zraven?

Pri uspehih ŠD Alples sem bila zraven v letih 1979 do 1983, pri Belinki Olimpija od sezone 1983/84 do 1986/87. Največji uspehi z Olimpijo so 5., 4. in 3. mesto v 1. zvezni ligi ter dvakrat finale oziroma 2. mesto v pokalu Jugoslavije. Igrala sem pri RK Radnički Beograd od sezone

1987/88 do sezone 1990/91, pri RK Krim od sezone 1992/93 do 1996/97 in v sezoni 1997/98 pri RK Jomsa Rimini. Največje klubske rokometne uspehe sem dosegla v dresu RK Radnički, in sicer dvakratno lovriko prvakinj "kupa šampiona" (to je bila predhodnica lige prvakinj) ter zmaga na državnem prvenstvu (dvakrat) in osvojitev naslova pokalnega prvaka Jugoslavije. V kratki italijanski izkušnji pa se prav tako lahko pohvalim z osvojitvijo naslova državnih prvakinj.

Igrali ste za močno državno reprezentanco Jugoslavije. Lahko poveste kaj iz tega obdobja?

Za člansko reprezentanco Jugoslavije, ki je bila svetovna velesila v rokometu, sem odigrala 62 uradnih tekem. V tistih časih je bila že sama uvrstitev na širši seznam reprezentance velika čast in obveza, kaj šele dejanska uvrstitev v reprezentanco. Konkurenca je bila zelo močna, hkrati pa so imele prednost igralke, ki so igrale v močnih klubih. Prav iz tega razloga sem se kljub drugim ponudbam lažje odločila za prestop v beograjski klub Radnički. Dokler sem igrala v Ljubljani, sem se uspela uvrstiti le na širši spisek, z odličnimi igrami med samimi vrhunskimi igralkami v Beogradu pa sem hitro dobila "stalno" službo v jugoslovanski reprezentanci. Največji uspeh v dresu z jugoslovanskim državnim grbom je zagotovo srebrna medalja s svetovnega prvenstva v Južni Koreji (Seul) leta 1990. V finalu smo z reprezentanco Sovjetske zveze izgubile za dva nesrečna gola. Seveda je bilo veliko ostalih prvih mest na različnih mednarodnih turnirjih in mediteranskih ter balkanskih prvenstvih. Zaradi dogodkov, ki so sledili (osamosvojitve Slovenije), nisem uspela uresničiti sanj, ki jih ima večina športnikov – udeležiti se olimpijade, čeprav smo se kot reprezentanca že pripravljali na olimpijado v Barceloni leta 1992.

Rada se spominjam časov močne jugoslovanske reprezentance. Ne samo da so nas vse druge reprezentance spoštovale in zelo cenile, ampak so se tudi učile od nas. V tem času ni bilo ne duha ne sluha o reprezentancah, ki so danes evropska velesila v rokometu (Danska, Norveška, Francija, Španija ...). Takrat so poleg jugoslovanske reprezentance vrh krojile še Sovjetska zveza, Romunija, Vzhodna Nemčija, Čehoslovaška ... in Južna Koreja.

Po osamosvojitvi Slovenije vas srečamo v prvi državni reprezentanci Slovenije pod vodstvom Antona Bašiča. Iz Železnikov je bila v reprezentanci tudi Nada Pohleven. Med 13 izbrankami je za male Železnike tak izbor nekaj velikega. Koliko let in tekem ste odigrali za slovensko reprezentanco, na katerih prvenstvih ste bili?

Prvo uradno tekmo za slovensko reprezentanco sem igrala leta 1993

proti Hrvaški v Litiji, ki smo jo dobile za tri gole. Po podatkih Rokometne zveze Slovenije sem sodelovala na 61 reprezentančnih akcijah, odigrala 38 uradnih tekem in dosegla 113 golov. Prvo veliko tekmovanje za reprezentanco Slovenije so bile mediteranske igre v Franciji, kjer pa smo kljub zelo dobri reprezentanci (Čotar, Černe, Šturm, Stefanišin, Boštjančič, Pohleven ...) osvojile nevhvaležno 4. mesto. Uspešno smo se na kvalifikacijskih tekmah prebijale na velika tekmovanja, vendar štejem med največje uspehe osvojeno prvo slovensko žensko rokometno medaljo, in sicer bron na mediteranskih igrah v Bariju (Italija) pod vodstvom selektorke dr. Marte Bon.

Kdaj ste se poslovili od aktivnega igranja rokometu? Ste še povezani z rokometom in kako?

Zadnjo sezono pri RK Krim (1996/97) sem začutila, da imam že dovolj rokometnega pretepanja in da je čas, da si ustvarim družino. Odkar sem prestopila v RK Krim, nisem samo igrala rokometu, ampak tudi opravljala delovne naloge v podjetju Electa inženiring, d. o. o., kjer me je direktor Zoran Jankovič, ki je bil hkrati predsednik kluba, učil poslovnih veščin komercialne. Dokler so bile ambicije kluba še majhne, ni bilo problema, ko pa smo ekipa in klub iz sezone v sezono postajali močnejši in zrelejši, je bilo vedno težje usklajevati delovne in športne obveznosti. Čeprav ni bilo lahko, sem se odločila, da je bilo dovolj in da prepustim svoje mesto mlajšim. Po zaključeni sezoni sem kljub vsemu priskočila na pomoč italijanskemu klubu Rimini, ki se je boril za 1. mesto v italijanskem prvenstvu. Kljub številnim poškodbam smo uspeli osvojiti naslov prvakinja in s tem naslovom sem se dejansko poslovila od aktivnega igranja.

Ko toliko let posvetiš rokometu, je nemogoče čisto pretrgati vse vezi. Tako sem občasno sodelovala v akcijah pod okriljem Rokometne zveze Slovenije kot predstavnica za stike z javnostmi. V mandatu 2002–2006 sem bila predstavnica Rokometne zveze v Izvršnem odboru Olimpijskega komiteja Slovenije ter hkrati predsednica Komisije za ženski šport.

V letu 2007 sem skupaj s svojimi nekdanjimi soigralkami ustanovila športno društvo Akcija Ljubljana. S treningi enkrat na teden skušamo ostati v formi za nastope na veteranskih turnirjih, ki jih je v Sloveniji kar nekaj. Z veseljem se odzovemo tudi vabilom na turnirje na območju bivše Jugoslavije in počasi se že širi ideja o ustanovitvi mednarodne veteranske rokometne lige. V društvu smo iz Železnikov kar tri igralko, poleg mene še Mojca Jelovčan in Nada Pohleven. Velikokrat se pošalimo, da smo alpessovke v večini in seveda tudi najbolj pridne pri obiskih na treningih ter pri udeležbah na turnirjih.

Prav tako sem članica Izvršnega odbora RK Krim Mercator, ki ga ni treba posebej predstavljati.

ŠD Akcija Ljubljana: Veteranski turnir Novi Sad 2009, osvojeno 2. mesto v konkurenci 11 ekip. Stojijo: Nina Čeman, Branka Mijatović, Katarina Bednar, Špela Ložar, Cvetka Butala - Vrhovnik, Tanja Polajnar. Čepijo: Marjetka Dimnik, Mojca Jelovčan, Nada Pohleven, Nadiža Pleško, Irena Cerar.
Manjkajo članice: Marta Bon, Olga Čečkova, Marjeta Marton, Zdenka Dežman, Zinka Kosec.

V Železnikih smo glede na majhno bazo nekdaj imeli izredno veliko kakovostnih rokometasčic. Ker se ni zgradila dvorana v času največjih uspehov Alples, je dejavnost zamrla. Moški del so zanesenjaki po letu 1994 ponovno začeli obujati. Kako bi bilo mogoče oživiti tudi ženski roketmet?

Ne strinjam se s tezo, da je bila v Železnikih majhna baza, kajti v mojih osnovnošolskih letih je bil roketmet v Selški dolini poleg smučanja šport številka ena. Vsa dekleta, ki so si le malo želela športnih aktivnosti, so igrale roketmet. Ko so roketmetni navdušenci izgubili voljo do učenja novih generacij, je počasi roketmet kot panoga začel ugašati. Prav tako so prišli v ospredje drugi športi, ki so ponudili nekaj novega, tako po organizacijski kot strokovni plati. Seveda ne smem biti krivična, tudi finančna plat ni zanemarljiva, če ni sponzorskih sredstev, ni mogoče uspešno sodelovati na prvenstvih. Če primerjam tudi nekdaj uspešne roketmetne centre po Sloveniji, kot so na primer Ajdovščina, Preddvor, Izola, Kočevje, iz katerih so prišle vrhunske rokometasčice, so vsi na istem. Z ukinitvijo šolskih tekmovanj je bila narejena velika škoda roketmetni panogi. V zadnjem času so ponovno v teku poskusi oživitve teh tekmovanj, vendar je po mojem mnenju narejeno premalo (predvsem s strani Rokometne zveze Slovenije). Zdaj so v ospredju tekmovanja pompon skupin, plesno-navijaška in akrobatska tekmovanja ... in še bi lahko naštevali. Rokomet je treba ponovno popularizirati. Da ekipa postane močna, je poleg finančnih sredstev potrebno še veliko predanosti s strani vseh vpletenih, igralcev, trenerjev in drugih roketmetnih delavcev ter podpore njihovih družinskih članov. Rokomet je ekipni šport, in to ne samo na igrišču, ampak tudi izven njega.

Povejte še kaj iz obdobja vaše rokometne kariere, česar vas nisem vprašal, pa je pomembno in je treba izpostaviti v kronologiji 50-letnice rokmeta v Selški dolini.

Včasih se z bivšimi rokmetašicami pogovarjamo, kako bi bilo dobro, da bi se napisala in uredila zbirka športnih anekdot, ki so se pripetile različnim rokometnim generacijam. To bi bilo zanimivo branje.

Lahko pa povem, da so nam igralke iz drugih klubov vedno govorile, da ni čudno, da imajo alpessovke toliko kondicije, saj so doma iz ozke doline, kjer se še meh harmonike ne more raztegniti in ptiči morajo leteti postrani.

Pogovarjal se je Janez Ferlan

Srečo Rehberger

REDKI SO, KI VEDO ZA OBSTOJ ŠPORTNEGA DRUŠTVA LAGUNA, LE-TO PA JE PONOVRNO OBUDILO ROKOMETNO DEJAVNOST

Kako in kje ste se seznanili z rokometno igro?

Izviram iz Šutne pri Žabnici, kjer sem se srečal z rokometom kot desetleten fant. Igrati sem začel še na igrišču iz leša. Po nekaj letih seznanjanja s to igro smo s kolegi postali perspektivna generacija. Za člansko ekipo Žabnice sem začel igrati s 14 leti, to je bilo leta 1972. Tam sem igral do prihoda v Železnike.

Kdaj in kako ste vstopili v zgodbo rokmeta v Selški dolini?

Leta 1980 sem se poročil v Železnike. Takrat je bil v Selški dolini že rokometni mrk. Poznal sem veliko igralcev iz Selške doline, saj smo se srečevali pri igranju v gorenjski ligi. Kmalu sem spoznal tudi njihove želje, da se ponovno kaj naredi na rokometni sceni v tej dolini. Tudi sam sem jih spodbujal, da vendarle na tem skupaj nekaj storimo.

Bili ste med pobudniki oživitve rokmeta v Železnikih. Kako je vsa stvar potekala?

5. oktobra 1994 smo ustanovili Športno društvo Laguna, kjer naj bi bilo združenih več športov, mislili pa smo v glavnem na rokomet. Zadali smo si tudi cilj: izgradnjo športne dvorane do leta 2000. Laguna smo se poimenovali, ker je takrat prišel na trg nov avto s tem imenom. Vse skupaj je malo povezano tudi s tem, da sem bil tisti čas obrtnik avtomehanik in tudi prvi sponzor. Ko smo sestavili prvo člansko ekipo, sem jo

tudi opremil – nekateri pravijo, da z najlepšimi dresi v tistem času.

15. novembra 1995 smo se na sestanku upravnega odbora odločili, da za nadaljnje delo moramo pridobiti močnejšega sponzorja. Mislili smo na kakega večjega obrtnika (odločili smo se, da zaprosimo Franca Goljo) in Alples Pohišтво (ker se je v tistem času govorilo o tem delu Alplesa kot najbolj perspektivnem podjetju). In v dogovorih z vodstvom tega podjetja smo bili uspešni. Sledil je podpis pogodbe.

V novem obdobju rokomet v dolini ste opravljali v upravi RD Alples pomembno vlogo. Večkrat ste sami izjavili, da ste deklica za vse. Opišite nam delo v tem obdobju.

Ko smo začeli oživljati roket, sem bil predsednik Kluba Laguna in, kot rečeno, tudi njen sponzor. Treba je omeniti, da se pojavljata dve nekoliko različni imeni, kajti na ustanovnem občnem zboru smo ustanovili Laguna klub Železniki, ko pa smo se glede na Zakon o društvih vpisovali v register športnih društev, smo se registrirali kot ŠD Laguna. ŠD Laguna je tako obstajalo do avgusta 1996, torej malo manj kot dve leti. Po podpisu pogodbe z Alplesom Pohištvom sem bil generalni sekretar društva. Ta zgodba je trajala le eno leto, in ko nas je finančnih težav rešil Franc Zupanc iz takratnega Alplesa Lesni program, sem ob novi reorganizaciji v društvu ponovno postal sekretar. RD pa je dobilo sedanjí naziv: RD Alples. Z eno kratko prekinitvijo to funkcijo opravljam še danes. Delo sekretarja društva je zelo izpostavljeno, saj sem zadolžen za organizacijo tekem v domači dvorani in na gostovanjih, urejati moram termine tekem in treningov, uskladiti prevoze ekip na tekme, obveščati vse vzporedne službe o terminih tekem (zdravniško službo, zapisnikarje, časomerilce ...). Poleg tega pa sodelujem tudi v organih Rokometne zveze Slovenije (trenutno sem član koordinacije 1. B lige) in v trenerski organizaciji (član nadzornega odbora).

Torej ste pridobili tudi trenersko licenco. Kako je prišlo do tega?

Trener, ki je treniral mladince, se je poslovil zaradi drugih obveznosti in sem se preizkusil tudi na tem področju. Sprva so mi podelili začasno licenco, v nadaljevanju sem pridobil tudi tisto pravo.

Tudi v novem obdobju so bili uspehi in neuspehi. Pot do 1. B lige je bila kar trnova.

Cilji so bili vsa leta kar realno postavljeni, vedno smo tudi skušali poslovati v okviru finančnih možnosti. Res je, da smo oba preskoka (iz 3. v 2. ligo in iz 2. v 1. B) načrtovali kako leto prej, kot je tudi res, da smo bili glede na plan vedno čisto blizu, a vendarle smo prišli samo do tja, kamor smo želeli.

Tudi na Rokometni zvezi Slovenije smo imeli pri našem delu vedno podporo, saj jim nismo nikoli povzročali nobenih preglavic.

Uvrstitev v 1.B ligo je bila tako zagotovo krona vseh prizadevanj.

Je tako?

S tem je bil poplačan trud prav vseh, ki smo kaj naredili v teh letih. Ta trud pa je bil še nadgrajen takoj naslednje leto, ko smo ugotovili, da se v tej ligi lahko kosamo z vsemi ekipami.

Podjetje Alples z direktorjem Zupancem trdno stoji za rokometnimi selekcijami tako v dobrih kot slabših časih za gospodarstvo. A sredstev je verjetno vedno premalo?

Vedno jih je premalo. Poleg Alplesa nam pomagajo še občina in drugi manjši sponzorji. Vesel sem, da je občina v letu 2009 glede na dobre rezultate precej povečala sredstva za rokomet, za kar se je intenzivno prizadeval naš predsednik Marko Lotrič.

Kakšno prihodnost napovedujete rokometu v Železnikih?

Moj osebni cilj (in tudi celotne uprave) je, da ostanemo stabilen člen 1. B lige s tem, da čez nekaj let 80 odstotkov igralskega kadra vzgojimo v domačem društvu. Povsem logično je, da s tako majhno bazo vseh igralskih mest ne moremo pokriti s svojim kadrom. Igralskega potenciala imamo kar nekaj, letos se vračamo tudi k domačemu trenerju.

Želim si, da bi bilo čim več otrok vključenih v rokometne selekcije, da jih v osnovni šoli učitelji telesne vzgoje naučijo veliko osnov rokometne igre, jih usmerijo v RD Alples in da jih vsi skupaj obvarujemo stranpoti, ki jih je na žalost polno tudi v našem okolju.

Pogovarjal se je Janez Ferlan

Trenerji vseh selekcij po ponovni oživitvi rokometu

1996/97	Člani	Jože Rakovec
	Kadeti	Tomaž Lotrič
1997/98	Člani	Stane Vrbinc
	Kadeti	Tomaž Lotrič
1998/99	Člani	Stane Vrbinc
	Kadeti	Tomaž Lotrič
	Starejši dečki	Filip Gartner
	Mlajši dečki	Leopold Nastran
	3. in 4. razred OŠ	Jože Reya
1999/00	Člani	Željko Vešligaj
	Kadeti	Uroš Mohorič
	Starejši dečki	Filip Gartner, Matjaž Jelenc
	Mlajši dečki	Leopold Nastran, Matjaž Jelenc
	3. in 4. razred OŠ	Jože Reya
2000/01	Člani	Željko Vešligaj, Jože Rakovec
	Kadeti	Uroš Mohorič
	Starejši dečki	Filip Gartner, Agron Šefketi
	Mlajši dečki	Leopold Nastran
	Mini rokomet dečki	Leopold Nastran
	Šola rokometu Selca, Železniki	Urška Hafner
2001/02	Člani	Borut Rebič
	Kadeti	Uroš Mohorič
	Starejši dečki	Agron Šefketi
	Mlajši dečki	Leopold Nastran, Tomaž Lotrič
	Šola rokometu Selca, Železniki	Urška Hafner, Andreja Bogataj
	Veterani	Vladimir Polajnar
2002/03	Člani	Borut Rebič
	Mladinci	Uroš Mohorič
	Kadeti	Uroš Mohorič
	Kadetinje	Milja Tomšič
	Mlajši dečki	Leopold Nastran
	Mini rokomet	Aleš Jensterle

2003/04	Člani	Željko Vešligaj
	Mladinci	Uroš Mohorič, Tomaž Hudi, Agron Šefketi
	Kadeti	Agron Šefketi
	Mlajši dečki	Leopold Nastran
	Mini rokomet (dečki)	Mitja Lorber, Aleš Jensterle
	Kadetinje	Milja Tomšič
	Mini rokomet (deklince)	Urška Hafner, Andreja Bogataj
2004/05	Člani	Andrej Završnik, Stane Vrbinc
	Mladinci	Stane Vrbinc, Srečo Rehberger
	Starejši dečki	Jaka Kavčič
	Mlajši dečki	Jaka Kavčič
	Mini rokomet	Mitja Lorber
	Kadetinje	Brigita Šturm, Ardijana Šefketi
2005/06	Člani	Stane Vrbinc
	Mladinci	Srečo Rehberger
	Starejši dečki	Agron Šefketi
	Mlajši dečki	Filip Gartner
	Mini rokomet (dečki)	Jaka Kavčič
	Mini rokomet (deklince)	Nada Pohleven, Ardijana Šefketi
2006/07	Člani	Mišo Praljak
	Mladinci	Srečo Rehberger
	Starejši dečki	Agron Šefketi
	Mlajši dečki	Filip Gartner
	Mini rokomet (dečki)	Jaka Kavčič
	Mini rokomet (deklince)	Nada Pohleven

2007/08	Mlajši dečki	Anže Kavčič
	Mini rokomet (dečki)	Jaka Kavčič
	Mini rokomet (deklice)	Nada Pohleven
2008/09	Člani	Mišo Praljak
	Mladinci	Marijan Krištofič
	Starejši dečki	Filip Gartner
	Mlajši dečki	Anže Kavčič
	Mini rokomet (dečki)	Jaka Kavčič
	Mini rokomet (deklice)	Nada Pohleven
2009/10	Člani	Uroš Mohorič
	Mladinci	Agron Šefketi
	Kadeti	Roman Cenčič
	Starejši dečki	Anže Kavčič
	Mlajši dečki	Jošt Čufar, Grega Markelj
	Mini rokomet (dečki)	Jaka Kavčič, Filip Gartner
	Mini rokomet (deklice)	Nada Pohleven

Ekipe RD Alples, ki se organizacijsko trudi v sedanjem obdobju

Uprava	Marko Lotrič	predsednik
	Srečo Rehberger	sekretar
	Brane Bertoneclj	finance, marketing
	Janez Ferlan	stiki z javnostmi
	Stane Gortnar	organizator
	Vili Rant	tehnični vodja društva, vodja veteranske ekipe
Trenerji	Uroš Mohorič	Člani
	Agron Šefketi	Mladinci
	Roman Cenčič	Kadeti
	Anže Kavčič	Starejši dečki
	Jošt Čufar, Grega Markelj	Mlajši dečki
	Jaka Kavčič, Filip Gartner	Mini roketni dečki
	Nada Pohleven	Mini roketni deklice
	Blaž Vidic	pomočnik trenerja
	Franci Dolenc	pomočnik trenerja
Zdravstvena služba	Barbara Rant	
	Tanja Cenčič	
	Irena Gortnar	
Zapisnikarji in časomerilci	Boštjan Frelih	vodja
	Manca Bertoneclj	
	Mateja Golja	
	Ardijana Šefketi	
	Maša Šlegel	
	Katja Habjan	
	Matic Ferlan	statistika
	Simon Mohorič	statistika
Ostale službe	Roman Cenčič	vodja tekmovanja mladih, sodelovanje z osnovno šolo
	Janja Flander, Marko Flander	vstopnina
	Janče Habjan, Lado Polajnar	obveščanje in plakatiranje

Uvrstitivne članske ekipe od sezone 1996 dalje

1996/1997	2. b liga zahod, 5. mesto
1997/ 1998	2. b liga, 2. mesto
1998/ 1999	2. liga, 11. mesto
1999/2000	2. liga, 8. mesto
2000/2001	2. liga, 3. mesto (reorganizacija tekmovanja)
2001/2002	3. liga, 3. mesto <i>(igra se tudi avstrijsko-slovenska liga)</i>
2002/2003	zmaga v 3. ligi
2003/2004	2. liga, 8. mesto
2004/2005	2. liga, 4. mesto
2005/2006	2. liga, 3. mesto
2006/2007	2. liga 3. mesto <i>(igramo in izgubimo kvalifikacije za 1. B ligo z ekipo Izole)</i>
2007/2008	2. mesto in napredovanje v 1. B ligo
2008/2009	1. B liga, 6. mesto